

**БРАНИМИР
СЪБЕВ**

ЧОВЕКЪТ,
КОЙТО ОБИЧАШЕ
СТИВЪН
КИНГ

Бранимир Събев

ЧОВЕКЪТ,
КОЙТО ОБИЧАШЕ
СТИВЪН
КИНГ

Разкази

Издателство ИБИС
София

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Предговор от Адриан Лазаровски</i>	7
Арлекин	9
Бягството	34
Котешкият господар	51
Докъде водят мечтите	68
Страх от страха	84
Видеокасети	93
Към Ада	108
Жените на живота ми	116
Хижата	121
Кралят	139
Любов моя, ангел мой	146
Човекът, който обичаше Стивън Кинг	154
Необичайно предложение	191
Благословеният, вещицата и дяволът	210

ЗА АВТОРА

Бранимир Събев е роден на 16 септември 1981 г. в гр. Свищов. Завършва магистратура „Финанси“ към Стопанска академия „Д. А. Ценов“ в родния си град, след което завършва и втора магистратура „Журналистика в печатните медии“ към Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Започва да пише от 2001 г. През май 2007 г. печели първо място в националния литературен конкурс на Софийския университет и Фондация „Св. Климент Охридски“ за криминалния разказ „Арлекин“. Няколко месеца по-късно взема приза за трето място в раздел белетристика на литературния конкурс на Шуменски университет „Еп. Константин Преславски“ за разказите „Видеокасети“, „Дамско хапче“ и „На военна комисия“. Това е и годината, когато неговият разказ „Към Ада“ е отличен с поощрителна награда за много добро представяне в бургаския конкурс „Изкуство против дрогата“. През месец май 2010 г. грабва за втори път голямата награда в конкурса на Софийския университет за своя разказ „Човекът, който обичаше Стивън Кинг“, с което става единственият, печелил два пъти престижния приз. Отличен е и с награда в Копнежа на Фондация „Човешката библиотека“ за есе на тема „Книгите, които ме промениха“. Негови публикации присъстват в официозите в родния Свищов – „Дунавска зора“, „Дунавско дело“, „Алма матер“. Автор на сборника с хорър-разкази „Хоро от гарвани“ и на The Dark Corner, един от най-престижните читателски блогове в България. Негови творби са отпечатвани в сп. „Terra Fantastica“, в-к „Телескоп“, „Литературен вестник“, присъстват в сборниците „Антология Буквите 2004“, „Литературно ателие 2007“, „Златен Кан 2009“. Чест гост в реалити романите, излъчвани всяка неделя от 16 часа по радио „София“, участвал до момента в пет от тях. Пише ревьюта на книги за културния портал Словеса.нет.

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ СТИВЪН КИНГ

Разказът е носител на голямата награда в Националния литературен конкурс на Софийски университет и Фондация „Св. Климент Охридски“ за 2010 г.

*На всички, които обичат Стивън Кинг
и специално на моя приятел и колега Агриан Лазаровски,
който пръв прочете този разказ*

Борис се прозя и протегна мързеливо на стола, изпъвайки гръбнака си като котарак на припек. Вече минаваше шест и половина и работния ден бе към края си. Здрачът бавно, но сигурно се спускаше над площад „Славейков“ и хората бързаха да се приберат по домовете си. „Графа“ приличаше на кошер с пчели, чието координирано и забързано движение от време на време биваше нарушено от звучното дрънчене на трамваите. Борис извади от чантичката на кръста си солидна пачка банкноти и започна да ги брои. Сто, двеста, двеста и петдесет, двеста и деветдесет, триста и трийсет, триста и осемдесет, о, да – четиристотин двайсет и шест лева и някакви стотинки. Махаме десет процента, значи Борко днес се бе облажил с четирийсет и три лева. Добре, добре, денят определено беше ползотворен. Продавачът се огледа към околните сергии – колегите вече прибираха стоката си с бързи, отработени движения. Мдааа, определено беше време. Измъкна изпод масите празните кашони, в които

някога бяха пренасяни банани от Еквадор, и започна сърчно да реди книгите вътре.

Обърнат с гръб, Борис не забеляза, че от другата страна на площада го наблюдава странен персонаж. Мъж, прехвърлил петдесетте, висок метър деветдесет и нещо, облечен в кафяво палто, протрити дънки и раздърпана червена жилетка. На главата му се мъдреше стар каскет, а в лявата си ръка стискаше найлонова чантичка с няколко книги. Той пресече „Графа“ бързо, без да се оглежда, и се изстъпани пред единствената сергия, на която все още имаше книги – сергията на Борко. Погледът на непознатия се запързала безцелно по трилърите на „Бард“, книгите на Паулу Коелю, Орхан Памук, Удхаус, любовните романи... и изведнъж се закова в края на масата. Очите на непознатия се разшириха, а ноздрите му се разтвориха широко и той нервно преглътна. Протегна ръка с пръсти, криви като орлови нокти, и сграбчи книгата, привлякла вниманието му. Новият роман на Стивън Кинг – „Огън“.

Чак сега Борис забеляза късния посетител.

– Вече приключвам, но мога да ви я продам. Това е най-новото на Стивън Кинг, много е добро, само дванайсет и петдесет струва. Ще я вземете ли?

Високият мъж оглеждаше щателно книгата от всички страни, въртейки я в ръката си, и сякаш не чуваше думите, отправени към него.

– Е, какво ще кажете – попита продавачът и в гласа му се прокрадна нервна нотка.

Непознатият вдигна глава и чак сега забеляза дребния мъж пред себе си.

– Ще я взема – оповести уверено той.

– Добре – сви примирително рамене Борко и се обърна, пресягайки се към една ниша. – Найлонка ще искате ли...

Изведнъж мъжът хвърли романа в чантата при ос-

таналите книги, стисна я под мишница и хукна да бяга нагоре към „Гарибалди“, придържайки си каскета.

– Хей, спри! – изрева Борис и се завтече след него. – Педераст долен!

Скоро обаче продавачът си даде сметка, че тоя маркуч дето му сви книгата под носа можеше да се мери с олимпийците – подобните му на пергели крака направо гълтаха разстоянията. Отчаян, Борис вече намаляваше, когато в полезрението му попадна някакво откъртено паве. Обзет от сляпа ярост, той го сграбчи и го запрати с рев към крадеца. Камъкът злобно изсвистя по ниска парабола и като по чудо застигна високия. Прасна го в лявото рамо и за две-три секунди наруши баланса му – той залитна и изохка. Хвана се за удареното място, при което шапката падна от главата му, но продължи напред и се изгуби в навалищата.

Борис се приближи и вдигна каскета от трамвайната линия. Беше толкова мръсен, та чак го бе гнус да го държи.

– Я, с какво се сдобих внезапно срещу дванайсет и петдесет – миризлив каскет, който и пет пари не струва – кисело изрече книгопродавецът и запрати дрипата в близкото кошче за боклук. После забърза назад, за да не се възползват разни други като тоя от отсъствието му и да му оберат книгите.

А самотното паве остана да стърчи между трамвайните релси, сякаш накокошинено от гордост, че не бе отишло нахалост.

Крадецът на книги отключи припряно, влезе в бърлогата си и постоя няколко минути опрял гръб на вратата, дишайки тежко. Стърчи лице в болезнена гримаса и заразтрива натъртеното си рамо. Сърцето му яростно блъскаше в гърдите, сякаш искаше да разбие ребрата и да излезе на свобода. Мъжът въздъхна, хвърли чантичката с книгите на кревата и свали палтото си.

Стефан Кралев живееше сам-самичък в неголямо таванче на ул. „Пиротска“. Беше израснал в същата тази сграда, в двустайния апартамент три етажа по-надолу от сегашното си обиталище. Родителите му бяха бедни, обикновени хорица, сдобили се доста късно със своето единствено дете, и затова даваха мило и драго за него. Така той порасна изнежен и мързелив, неспособен да се впише в социалната система и трудно годен за каквато и да е работа. За своя близо двайсетгодишен трудов стаж бе сменил над трийсет различни длъжности – чистач, вестникопродавец, мияч на чинии, хамалин, оператор на поточна линия, охрана, продавач на плодове и зеленчуци, пощальон, озеленител, раздавач на листовки, общ работник и какво ли още не. Той се захващаше с каквото му попадне не от желание за работа, реализация в живота, скука или пък ламтеж за пари. Правеше го само и само да не слуша постоянните натяквания на възрастните си родители, че по цял ден само седи вкъщи, чете и нищо не прави. Така той подхващаше каквото му попадне и рядко изкарваше повече от пет-шест месеца на едно и също място – или работодателят му не можеше да го изтърпи, или Стефан не изтрайваше и се махаше. Израснал и обособен като силно интровертна личност, той рязко се дистанцираше от околния свят, за да потъне колкото се може по-бързо в своя собствен. Не обръщаше никакво внимание на колегите си – нито на техните малки служебни интриги и клюки, нито на опитите им да му помогнат някак си да се впише в колектива. Скоро те разбираха, че този висок мълчалив човек, който дори не им казваше едно здрасти и чао, е невъзможно да се впише където и да е и рязко контрастира с околните, подобно на муха, попаднала в съд с кисело мляко. Затова вдигаха ръце и го оставяха на произвола на съдбата, чиято проява не закъсняваше – Стефан рано

или късно правеше някоя сериозна издънка, или серия от такива, и напускаше безславно поредното работно място, а колегите му облекчено си поемаха дъх.

Събитието, който дойде рязко и разхвърля мирния му и подреден свят, бе смъртта на родителите му. Едвин Кралев внезапно получи инфаркт и една нощ тихо угасна в леглото си. Жена му Теодора не успя да преживее смъртта на обичния си съпруг, бил до нея през целия ѝ живот, помагал ѝ да отгледат заедно проблемния им син и да преодолее толкова много перипетии. Майката на Стефан напусна този свят преди да са изтекли четирийсет дни от кончината на баща му, застигната от мозъчен кръвоизлив. Спокойният и уютен дом в рамките на има-няма месец се напълни на два пъти с куп хора, повечето от които възрастни жени. Разни стринки, лели, тетки, братовчедки, съседки, облечени в черно, подсмърчащи, хлипачи и цивреци. Те неизменно идваха при него, изказваха му съболезнованията си, споменаваха добродетелите на Теодора и Едвин (сякаш Стефан не ги знаеше) и често разказваха някоя недотам благопристойна случка с тяхно участие преди той да бъде роден (сякаш това бе подходящото време и място за такива приказки). Разстроен и объркан, Стефан изкара двете близки погребения, балансирайки на ръба между здравомислещата реалност и лудостта на съновиденията. Почти всяка вечер той заспиваше трудно, опитвайки се да се абстрахира от жалостивите хлипове на майка си в другата стая, и сънуваше един и същи сън. В съня си той бе стъпил на тесен скален перваз, опрял гръб о студения камък, отчаяно опитващ се да се скрие под снопче хилави корени, прилични на паешки крака. Те не успяваха да го предпазят от яростния дъжд, който шибаше до болка треперещата му снага, по която нямаше никакви дрехи. Ала най-страшното нещо бе ятото от виещи се харпии – жени с крила вместо ръце

и крака, завършващи с огромни орлови нокти. Кръжакха около Стефан, развявайки тежки коси, а пицните им гърди се тресяха. Той запушваше уши, напразно опитвайки се да заглуши пронизителните им писъци. Накрая една от тях кацаше на ръка разстояние от него, а буйните ѝ мрачни къдрици се извиваха на главата подобно змиите на горгона. Тя отваряше огромната си кървавочервена уста, пълна с големи остри зъби, и с лъстив глас го питаше:

– Искаш ли да ме чукаш?

Свел поглед, за да не гледа ужасното ѝ лице, Стефан неизменно съзираше силно окосмената ѝ вулва, която се разтваряше с мляскащ звук и оттам надничаша куп зъби, не по-малко опасни от тези в другата ѝ уста. Тя се приближаваше бавно към неспособния да помръдне мъж, насочила вагината си към свилия му се на фъстък член... а ноктите ѝ дращеха ужасяващо по камъка.

Тук Стефан неизменно се събуждаше, облян в студена пот, едвам сподавяйки вика си на ужас. Кошмарите спряха няколко дни след погребението на майка му, сякаш бяха филм, прожектиран отново и отново от вманиачен режисьор, който накрая се бе отегчил и прерязал рязко лентата, прекратявайки представлението. След първата спокойна нощ от много дни на сам Стефан изведнъж се пробуди от много по-дълбок сън. Той хладнокръвно осъзна, че времето на скърбене е отминало и трябва да си направи равностметка. Беше му кристално ясно, че не желае да ходи повече на работа и да пилее напразно живота си. Затова извика майстори и употреби мизерните спестявания на родителите си да постегне апартамента и да направи таванчето годно за обитаване. След тази добре пресметната инвестиция той си намери квартиранти и се изнесе да живее на тавана, оставяйки им апартамента на тяхно разположение. С четиристотинте лева, които

му плащаха всеки месец, Стефан успяваше да си купи храна, някоя дреха от Илиянци и да си плати сметките. Той и не искаше повече. С единственото нещо, което подслаждаше живота си – книгите, той се сдобиваше по втория начин. А за най-добър автор от всички считаше Стивън Кинг.

За пръв път Стефан прочете книга от любимия си писател през далечната 1990 г. Вървейки покрай сергиите на пл. „Славейков“, той затвори очи, пресегна се напосоки и награби някаква книжка. След като отмина, отвори очи и се втренчи в нея – книгата бе „Живата факла“. Изненадващо – никой не го видя. Крадецът счете това за добра поличба, прибра се къщи и изчете романа на един дъх. Стилът на писане го покори необратимо и Кинг стана неговият абсолютен фаворит. Крадецът започна методично да издирва негови книги, кръстосвайки неуморно цяла София – площад „Славейков“, книжарниците, сергиите на пазара в „Красно село“, антикварите, пиратите по „Мария Луиза“, кашоните до Женския пазар и къде ли още не. За своите крадливи набези Стефан предпочиташе сергиите – беше много по-лесно да издебнеш продавача, когато не те наблюдава, да грабнеш някоя книга и да потънеш в тълпата. Вярно, може би ще отнесеш някой крясък, недружелюбни погледи или някой по-усърден ще се опита да те догони, ала щом човек е нагъл и готов на всичко за да постигне целите си, нищо не може да му попречи. Нямаше книга на Стивън Кинг, която крадецът да не притежаваше – „Живата факла“, „Гняв“, „Мизъри“, „Сейлъмс Лот“, „Неизживени спомени“, „Гробище за домашни любимци“, „То“, „Проклятието“, „Куджо“, „Безсъние“, „Роуз Мадър“, „Талисманът“, „Черния дом“... Стефан имаше абсолютно всичко.

Сега седеше на леглото си, извадил днешния улов от чантичката. Той взимаше поред „Всичко е съдбов-

но“, „Буик 8“ или някоя от трите бройки на „Огън“ и ги галеше. Милваше. Радваше им се както майка се радва на току-що роденото си дете. Накрая все пак реши да ги прибере – стана от леглото и отиде към трите гардероба, наредени един до друг на отсрещната стена. С три резки замаха разтвори крилата им и блажена усмивка се разля по набразденото му, покрито с рядка четина лице.

Пред очите му се разкри гледка, която би зарадвала всеки книголюбител и по-специално фен на хоръра. В трите гардероба бяха монтирани лавици и наблъскани само с книги на Стивън Кинг. Такава колекция едва ли имаше и в библиотеките – всички книги на американския писател, всички издания, немалко повтарящи се екземпляри. Първия гардероб бе пълен със старите пооръфани книги от сериите на „Плеяда“. Във втория Стефан събираше англоезичните романи, макар и да не разбираше бъкел английски. А на лавиците на третия гардероб, все още полупразен, кротко си почиваха най-новите неща на Кинг, писани след 2000-ата. Тъкмо в него Стефан прилежно нареди откраднатите днес томчета.

После се тръсна на леглото, при което пружините жално изскърцаха. Легна, склочи ръце зад главата си и се загледа с неподправена любов и умиление в разтворените гардеробни библиотеки.

– Како, дай ено кале ма!

Силвана стисна зъби и косо изгледа навляклото балтон циганче, което отдалеч „ухаше“ на изпражнени. После му рече:

– На съседната сергия.

Циглето припна нататък и сложи пред продавача изпросените на светофарите стотинки. Мъжът гнусливо сбърчи нос, но подаде на хлапето тубичка лепило в найлонова кесийка. То алчно го сграбчи, пресече

булевард „Гоце Делчев“ и се усамоти до контейнерите за смет отстрани на казиното, където го чакаха приятелите му.

Силвето поклати глава и отново се зачете в „Ловецът на хвърчила“. Ромите, дишащи лепило и пиещи алкохол посред бял ден бяха, неотменна част от пазара в „Красно село“ и с тях постепенно се свикваше. Откакто бе започнала да продава книги на пазара, се налагаше да свиква и с много други неща – да се храни на крак, да пуши и пие кафе на крак, да ходи до тоалетна на крак... Просто нямаше друг начин – не може да оставиш сергията без надзор, или пък да дъвчеш с пълна уста пред клиентите. Е, нищо – нямаше да изкара дълго на това място. Лятото бе към края си и идваше новата учебна година в УНСС.

Когато разбра че ще напуска, шефът ѝ, естествено, направи сценка, достойна за постановка в Народния театър. Първо не искаше и да чуе, мръщеше се, викаше, разпитваше, заплашваше. Като видя, че така няма да стане, омекна. Започна да ѝ се умилква, обеща, че ще я назначи на постоянен договор, че ще ѝ дава по-висок процент от продажбите, че все ще измислят нещо... Силвана мълчеше и гледаше отвисоко изпод вежди това жалко човече, разкъсвано от комплекси и неизяснени амбиции. Със своите сто и осемдесет сантиметра и седемдесет и пет килограма тя не се страхуваше от този мъж, който го раздаваше началник, напротив. Стискаше силно ръце зад гърба си, защото я сърбяха да се възползва от третия си дан по джудо и да потроши офиса с тялото му. Накрая той капитулира и ѝ каза, че след месец е свободна да ходи където си иска, само и само да му се махне от главата. Силвето кимна облекчено и излезе, за да не търпи повече снизходително-покровителственото му отношение.

– Извинете, колко струва „Либийската връзка“?

Изтръгната от унеса, Силвана скокна пред клиента – люпещ семки образ с очила и нос като настъпан картоф.

– Петнайсет лева, господине.

– Петнайсет лева? Хе, че от къде на къде? Григор Лилов не е ли помислил, че книгата му скоро съвсем ще загуби своята актуалност? Прогнозирам, че след две години тази книга ще струва не повече от четири лева.

С тези думи човекът помъкна чантата си от „Била“ надолу по булеварда и подвикна през рамо:

– Довиждане, ще мина след две години!

Силвана не успя да се сдържи и прихна. Ама че идиот!

Стефан наблюдаваше отстрани с немигащ поглед развеселената продавачка. Отгук бе успял да задигне само една книга веднъж, при това се бе случило едва вчера – дебелият сборник „Всичко е съдбовно“. Беше му адски трудно – тая цицорестата с големите баджаци имаше очи на рис. От месеци я дебнеше и едва вчера успя в начинанието си – записана в омагьосването на някаква почитателка на любовните романи, продавачката се разсея и Стефан успя да грабне заветния том. Той си пое дъх и полека започна да се приближава към сергията...

Силва видя опърпания дългуч и се наежи. Ето един от многобройните идиоти, които минаваха през работното ѝ място – Чичко Стиви Крадълото. С този трябваше да се внимава изключително много. Дългъ и сух като солета, с неизменния омазнен каскет на голямата си глава (ха, интересно – днес беше без него), тоя стар ерген мигаше често-често, като плъх в трици, а очите му шареха навред с цел да откраднат нещо. Силвана го бе кръстила така, защото се интересуваше

само и единствено от Стивън Кинг. Всеки път, когато той минеше през сергията ѝ, се случваше едно и също – изстъпанваше се като побит кол и се вторачваше в ъгълчето, където бе наредила романите на Кинг. Тогава сякаш се преобразяваше – спираше да мига и да блуждае с поглед, изпъваше се като струна и фиксираше неотклонно книгите на явно любимия си автор, абстрахиран от всичко и всички. Можеше да откара така с часове. А може би с дни.

Естествено, Силвето не можеше да го изтърпи и се приближаваше към него, след което кротко го питаше може ли да помогне. Тогава медитацията му се нарушаваше, той се сепваше, прегърбваше се отново и започваше да мига на парцали. Избърборваше нещо смутено, свил уплашено рамене, след което си тръгваше, извъръщайки се няколко пъти назад, вперил жаден взор в книгите на най-филмирания писател на света. На Силвана предния ден ѝ бе изчезнала една от тях – сборникът „Всичко е съдбовно“. Разбра го чак тази сутрин като нареди сергията. Досега никога не бяха крали книги от нея, но явно вчера бе минал и успял да издебне подходящ момент, за да свие дебелията тухла, проклетникът. Беше напълно сигурна, че е той.

– Ще желаете ли нещо? – попита продавачката с глас, сякаш току-що изваден от фризера. Хич не ѝ беше до тоя, още повече, че вчера вероятно бе откраднал от нея книга, която тя щеше да заплати от собствения си джоб. А днес идваше за още! Клептоман проклет!

Стефан усети силната ѝ неприязън и се сви още повече, даже се изчерви. Ясна работа – той е.

– Вчера ми е изчезнала една книга – продължи Силвия все така ледено. – „Всичко е съдбовно“, на Стивън Кинг. Понеже знам, че вие сте му... *поклонник*, та се запитах дали не знаете нещо по въпроса...

Рискован ход. Ако беше някой друг, щеше да се възмути от подобно обвинение, макар и поднесено по така

завоалиран начин. Щеше да се тросне, да се въртне обиден и да не дойде повече при Силвана – дори да е виновен. Но не и този човек. Не и Чичко Стиви Крадльоето.

– Аз-аз-аз не знам, не мога, откъде да разбере, къде ти, не съм чул – запелтечи несвързано той, мигайки често-често. Погледът на Силва не беше по-топъл от гласа ѝ. Крадецът на книги накрая схвана, че е силно нежелан и се отдалечи, размахвайки смешно крачоли-те на дългите си пергели.

Силвана извади ластика, прибра черните си коси в стегната опашка и мислено се поздрави с малката победа.

Стефан крачеше бързо по бул. „Гоце Делчев“, свил ядно устни като кокоша трътка. Мамичката ѝ дебела на тая! Беше разбрала, че е той. Какво му ставаше напоследък? Вчера успя за пръв път да вземе книга и от нея, и от онзи лъохман на „Славейков“ – и двата пъти го бяха разкрили, че и каскета си загуби, отделно бе с насинено рамо. Явно причината бе в младите продавачи – зорки погледи, буйна кръв. Трябваше да се ориентира да краде от по-възрастни – и той самият вече не беше в първа младост.

Днес Стефан Кралев не успя да открадне нищо и се прибра безславно на тавана си на „Пиротска“. Изпъна се по гръб на кревата и хвърли критичен поглед на голите, жълтобели стени, покрити с размазани петна от убити насекоми. Крайно време беше да предприеме нещо относно интериора в тази насока. Тапети може би? Или...

Внезапно скочи като пружина от леглото, осенен от идеята. Ако бе анимационен герой, над главата му щеше да светне електрическа крушка.

– Ами да! – възкликна той.

* * *

– Мараба, Жоре! Идвам да те сменя.
– Мараба, Петре. Крайно време беше.
– Как е, викаха ли хлапетията много?
– Мани, не ти е работа – нали знаеш как е, лудница безспир.

– Е, сега поне е късно и има по-малко хора в залата. Ще си пусна да гледам някой филм... Някакви издънки да са ставали?

– Не, не са ставали издънки. Само нещо малко странно.

– Какво?

– Дойде един образ – дълъг като маркуч, искаше да си принти снимки на Стивън Кинг, формат А3. Цели двайсет и пет парчета, представяш ли си? Плати си като поп петдесет кинта, прибра ги и изчезна. Един щастлив такъв – все едно е ударил джакпота. Сложих му ги в найлонов джоб – милваше ги, сякаш са икони, педала му с педал.

– Какви ли не идиоти се навъдиха. Айде, аз застъпвам.

– Лека смяна, Петре.

– Мерси, Жоре.

Стефан лежеше изпружен на леглото си, неподвижен като труп, изпитващ върховно блаженство. Как не се бе сетил по-рано за това! Отвори очи и обходи с поглед стените на таванчето си – на лицето му се разля широка усмивка, а душата му тънеше в благоговение.

Снимките на Стивън Кинг изпълваха цялото помещение, залепени грижливо с тиксо за мазилката. Тук писателят бе опрял замислено юмрук на слепоочието си, там на лицето му играеше дяволита момчешка усмивка, ето го с папийонка и фрак на официална премиера на филм по негова книга, ето го облегат на капака на колата си, ето го с характерния му поглед на убиец-психопат... Стефан не съжаляваше за парите, които

даде за снимките, напротив, даже смяташе, че са малко. Ако момчето в компютърната зала му бе поискало двойно повече, пак щеше да ги даде, без да се замисля.

Стефан затвори очи и се унесе в сладка дрямка, а усмивката не слезе от лицето му дори когато дълбоко заспа.

Сутринта Кралев стана, изпържи си две яйца с олиото, в което вчера бе правил мекици, нарязал салам и закуси стабилно. Докато ядеше, в главата му се въртяха идеи как да оползотвори днешния ден по възможно най-добрия начин. Никак не му се излизаше навън, дори за книжни набези – не бе в настроение даже да гледа хората по улиците. Затова реши да почете нещо от любимия си автор. Начинание, предварително обречено на пълен провал.

Когато за пръв път започна да чете Стивън Кинг, Кралев не можеше да се откъсне от книгите му. Ранните произведения на писателя като „Кери“, „Сейлъмс Лот“, „Гняв“, „Дългата разходка“, „Сиянието“, „Подпалвачката“ и „Мъртвата зона“ бяха препрочитани толкова много пъти, че приличаха повече на дрипи, нежели на книги. После Стефан навлезе в същинския творчески път на автора – „Куджо“, „Кристин“, „Особени сезони“, „Проклятието“, „Бягащият мъж“, „Гробище за домашни любимци“, „То“, „Мизъри“, „Томинокърс“... Това бяха книги, внимателно прочитани по веднъж-дваж от обитателя на таванчето, после грижливо скътвани в гардеробната библиотека. Щом ги завършеше, Стефан се излягаше на кревата, скръстваше ръце под главата си и затваряше очи. Оставяше се напълно да го завладее чувството след прочитането на тези книги – сякаш някой вътре в него удряше грамаден камертон, чийто резонанс разпращаше вълни на нирвана из цялото му същество.

След тях обаче идваха книгите, писани от Кинг

през 90-те години на миналия век – „Долорес Клейборн“, „Играта на Джералд“, „Торба с кости“, „Безсъние“, „Роуз Мадър“, „Град Отчаяние“, „Отмъстителите“, „Момичето, което обичаше Том Гордън“. Романи, които Стефан едвам успяваше да изтърпи. В повечето случаи ги четеше по диагоналната система или преглеждаше набързо – започнеше ли ги както трябва, просто не успяваше да ги довърши. Не му достигаха нерви за целта.

И накрая идваха най-новите неща на Стивън. Книгите, писани след ужасната катастрофа, в която авторът едва бе оцелял – „Капан за сънища“, „Буик 8“, „Колорадеца“, „Клетка“, „Романът на Лизи“, „Всичко е съдбовно“, „Огън“. Това бяха все неща, повечето от които Кралев не бе отварял и досега. Беше му достатъчно само да ги гледа, да ги гали и да се радва на лъскавите им корици. Българинът не можеше да си обясни този факт. Не знаеше дали нежеланието му да ги чете беше поради ширещото се мнение, че след катастрофата (или според злите езици – след спирането на алкохола и наркотиците) американският писател вече не можеше да пише, или поради някаква друга причина, кореняща се в самия Стефан. Фактът обаче бе налице. Ето и сега той се насили да разлисти „Всичко е съдбовно“ и се спря напосоки на един разказ. Ставаше дума за някакво хлапе, ловящо риба на реката, което внезапно бе подгонено от демоничен мъж с огнена уста – скукаааа... Хвана друг – някакви глупости за Джон Дилинджър, почна трети за парализиран глупак, който щяха да го режат в моргата – ааа, не, стига толкова.

Стефан въздъхна и погледна часовника на стената – приближаваше обяд. Какво да направи, за да убие времето до вечерта? Хмммм.

Внезапно погледът му падна върху раздрънката пишеща машина „Ерика“, кротуваща в един ъгъл. Преди много време баща му я бе донесъл от гурбет в ГДР

и сега Стефан я използваше от време на време, за да пише. Какво ли можеше да напише...

Разлепените по стените плакати на Стивън Кинг го подсетиха. Това беше гениална идея! Кралев измъкна машината, сложи я на масата, вдяна един бял лист и зачука по клавишите с двупръстата си система.

Жоро тъкмо довършваше обяда си – мазна пица за лев и осемдесет от ъгъла на „Патриарха“ и „Витошка“, когато пред него се изстъпани познатия му дългуч от снощи, дето беше платил петдесетак за снимките на Стивън Кинг.

– Д-д-добър ден – смутено заекно клиентът и започна да пристъпя от крак на крак.

Георги мъчително преглътна последния залък и се опита да се направи на учтив.

– Добър ден, какво ще обичате?

Мъжът извади от задния си джоб сгънат на четири лист, разтвори го и внимателно го попаде на Жоро.

– Бихте ли могли да преведете на английски този текст и да ме посъветвате как и къде да го изпратя? Колко ще струва? – избъбри в скоропоговорка дългучът.

По принцип залата не предлагаше услуга превод, но Жоро бе завършил английска гимназия и реши да изцеди някой лев за себе си. Хвърли един поглед на текста – има-няма половин страница. Реши да рискува:

– Ще ви го превода срещу 20 лв.

– Добре, добре – закима в съгласие странният тип, щеше да си откачи главата още малко. Ех, можеше и повече да му изкрънкам, мислено си каза Георги и продължи:

– За какво всъщност става въпрос?

Стефан Кралев се поколеба, после тихо, гледайки в земята, отвърна:

– Бих искал да изпратя този текст, преведен на английски, на писателя Стивън Кинг.

– По електронната поща ли ще го пращате, или обикновена? – запита Жоро.

Маркучът отчаяно разпери ръце.

– Не знам, тъкмо това бих искал да ви питам. Не знам нито адреса на Стивън Кинг, нито пък електронната му поща. Как бихте ме посъветвали да постъпя?

– Аз лично бих ви посъветвал да го изпратите на всички възможни места. Така ще имате най-голям шанс Стивън Кинг да го получи. Седнете на този стол и ме изчакайте да го превода.

Стефан се подчини, а Жоро започна с превода. Беше кратко и лесно, не се затрудни въобще. Елементът на изненада от оригиналната молба го нямаше налице – преди няколко месеца един олигофрен помоли Георги да изтегли на руски устава на ООН и да го изпрати от негово име на Кофи Анан (сякаш той не го знаеше), защото политиката му не била както трябва нещо си. Кретени дал Господ под слънцето...

След малко Жоро беше готов, записа файла на Word и направи знак на Стефан. Последният скочи като човече на пружинка и се облещи.

– Вижте, текстът е готов. Предлагам първо да го изпратим по имейла, въпреки че както виждам от официалния сайт на писателя www.stephenking.com той не го получава лично, ами администратор някакъв. Пращаме... Така. Сега ще принтна файла на английски в три екземпляра.

Кралев остави банкнота с лика на Стефан Стамболов и внимателно взе листовете, изплюти от принтера, а душата му пърхаше като птичка. Георги продължи:

– Ето на това листче ще ви запиша три адреса, на които бихте могли да изпратите писмото. Току-що ги намерих в интернет.

– На кой от трите адреса?

– И на трите, да имате шанс! Всеки лист – на по един адрес. Този, първия на листчето, който съм запи-

сал, е адресът на офиса на писателя – „Флорида Авеню“ № 49, Бангор, Мейн. Вторият е адреса на някаква пощенска кутия – номер 1186, която уж ще го изпрати на офиса, ама кой знае... Третият е личния му, където живее. По принцип тук пише, че не бива да му се праща поща там, ама на нас българите нали ни е в кръвта да нарушаваме правилата, какво толкова. Пратете и там – на Източен Бродуей № 47, Бангор, шата Мейн.

– Благодаря ви изключително много – трогнат до дъното на душата си отрони Стефан.

Жоро махна с ръка.

– Няма защо. Ако има нещо проблем – потърсете ме.

Кралев благодари още веднъж и офейка от залата. Георги поклати глава, после влезе обратно в играта S.T.A.L.K.E.R. и се потопа в сенките на Чернобил.

– Дръж, моето момиче!

Грамадната немска овчарка се затича след хвърлената пръчка, метна се във въздуха и я захапа с грациозен скок преди да е паднала на земята. После изприпка обратно при стопанина си и му я даде, махайки щастливо с опашка.

Адриан метна отново пръчката и проследи вярното си куче с поглед. Тези прохладни утрини бяха единственото време на деня, когато се чувстваше жив човек, а не машина-транслатор. Обичаше да разхожда овчарката си в парка най-много в такива мрачни, хладни дни, когато сякаш всеки момент оловносивото небе щеше да се продъни и от него да се изсипе вледеняващ костите дъжд. Младият мъж гледаше разсеяно домашния си любимец и философстваше как това животно може да се радва на такива прости елементарни неща като да тича след хвърлена пръчка по разкаляна пътека или да се търкаля в мократа трева. Той си припомни с умиление как я взе от развъдника още съвсем малка и как тя напишкваше навсякъде из апартамента

му. Дори и сега, вече пораснала, овчарката не спираше да му се радва всеки път, щом се прибереше – слагаше се по земята, скачаше и се лигавеше без да спира да върти опашка.

Младият мъж се облегна на едно дърво и се замисли за нещата, които трябваше да направи в най-скоро време. Вчера бе привършил последната книга от „Плеяда“ и веднага му бяха връчили да превежда нова. Освен това трябваше да натисне по-сериозно книгата на Свен Хасел, която му бяха поръчали за превод от „Инфодар“. Имаше да се редактират най-различни писания, трябваше да направи и едно спешно интервю с идваща след няколко дни за концерт в България рок-звезда, трябваше да се плащат сметки, да викне майстор да оправи пералнята, да събере душевни сили най-последно да отиде на зъболекар... Несъзнателно погали издутия си бицепс – мдааа, нямаше да е лошо да купи и още тежести за дъмбелите в близко бъдеще. Ех, всеки ден все за нещо трябва да се дават пари, въздъхна той и ритна едно камъче.

От един храсталак на няма и двацет метра от Адриан го следяха две кръвясали очи, изпълнени с нямо обожание. Стефан Кралев трепереше от възлнение – ето го, пред него бе самият той! Адриан Лазаровски, човекът, който сега превеждаше най-новите книги на Стивън Кинг! Преди години Кралев се бе опитал да се срещне с други преводачи на Кинг, като Любомир Николов и Вихра Манова, ала не движеше в същите кръгове като тях и желанията му бяха обречени на неуспех. Наскоро обаче Стефан се навърташе в книжарница „Book Centre“ на „Пиротска“ близо до дома си с цел да открадне нещо. Тогава Адриан влезе и се разприказва със собственичката – явно бяха близки приятели. Стефан надаваше по едно ухо на разговора им и така разбра, че съдбата го е срещнала с българ-

рина, когото уважаваше може би най-много на този свят. Кралев използва факта, че не го наблюдаваха, сви едно ново издание на сборника „Нощна смяна“ и се изниза от книжарницата като лисица от курник. Изчака търпеливо Адриан да излезе, проследи го до метростанция „Опълченска“, купи си билет и го последва вътре в метрото. И така – докато разбра в кой жилищен блок живее преводачът на Стивън Кинг за България. Започна да се навърта в района, докато късметът най-после му се усмихна.

Излезе от укритието си и се запъти към Адриан, глупашки ухилен. А последният, застанал с гръб и улисан в грижи, изобщо не го забелязваше...

Зверско ръмжене изтръгна и двамата мъже от унеса им. Немската овчарка, усетила евентуална опасност за господаря си, бързо притича и застана пред него като щит. Напрегнатото като струна тяло, оголените зъби, омразата, извираща от тъмните очи – всичко това не оставяше и капка съмнение за намерението на кучето спрямо високия двуног.

– Долу момичето ми, долу – укроти я веднага по навик Адриан. – Мога ли да ви помогна с нещо?

– Да... Не... Всъщност, не знам – призна си Стефан. – Не съм дошъл да искам помощ. Просто да изкажа признателност.

– Моля? – не разбра младият мъж.

– Да изкажа признателност за това, което правиш, Адриане...

– Откъде знаете името ми? Не помня да съм ви срещал!

– За това, че превеждаш на български най-добрия писател, живял някога на този свят – продължи налудничавия си монолог Стефан, без да обръща внимание на въпросите на събеседника си. – За това, че както той прави хората на запад по-добри, ти ги правиш по-

добри тук. Ти и той, вие двамата, придавате смисъл на живота ми...

Адриан бавно започна да придвижва десница към задния си джоб и едновременно с това леко да отстъпва. Що за откачалник беше той? Кралев усети безпокойството му и помирително вдигна ръце:

– Спокойно, спокойно, не искам да ви стряскам. Просто искам да знаете, че това, което правите, е хубаво. Продължавайте. Не спирайте. И знайте, че имам всяка книга на Стивън Кинг, преведена от вас. Ще имам и бъдещите ви...

– О, така ли? – смутолеви Адриан. – Ами, хм, добре, благодаря. Аз ще тръгна.

Стефан въздъхна.

– Довиждане, г-н Лазаровски. Фактът, че се запознах с вас, направи този ден един от най-щастливите в живота ми.

След тези думи дългучът се обърна и бавно се запъти към метростанцията, размахвайки ръце около тялото си като ветропоказатели. Адриан и кучето му го проследиха с поглед, докато се изгуби в далечината. Преводачът потръпна – тази среща му бе напомнило един случай от живота на Стивън Кинг. През нощта в дома на писателя нахлул мъж, носещ кутия от обувки и уплашил съпругата му Табита, която била по тънка нощница сам-сама – Стивън отсъствал. Натрапникът твърдял, че Кинг е откраднал негови идеи и така е написал цели три книги. Заплашвайки, че в кутията има бомба, той се качил на последния етаж в имението. Табита Кинг, естествено, извикала полиция. Когато органите на реда спипали хахото, взели, че отворили кутията. А тя се оказала пълна догоре с гумички от моливи, свързани помежду си с изправени кламери. Кутия от обувки, пълна с гумички на телени шишчета. Случка, подтикнала автора да напише повестта си „Таен прозорец“.

Адриан се обърна към кучето.

– Ама че идиот беше той! Направо плачеше да се озове между зъбките на моето момиче, нали?

Овчарката излая утвърдително.

От известно време Стефан Кралев изпаднаше в меланхолични пристъпи, каращи го два-три пъти в седмицата да прекарва целия ден в леглото. Просто си легнеше, вперил очи в една точка, без да се движи, без да мисли, даже не ставаше и да яде. Еуфорията от срещата с Адриан Лазаровски бързо отшумя и бе заместена от тъпо униение. Стефан очакваше повече, много повече от този млад мъж. Какво точно повече, и на него не му беше ясно, но във всеки случай нещо различно.

Една вечер Кралев се прибра запъхтян, разчорлен, стискащ последния роман на Стивън Кинг в ръцете си – „Дума Ки“. Беше без шлифер – когато открадна книгата от „Славейков“ го погна цяла орда продавачи, отнесе няколко удара и ритници, дори успяха да смъкнат дрехата от гърба му. Да, но не можаха да му отнемат улова – о, не, по-лесно биха могли да му къснат ръцете.

Стефан се тръшна на кревата и започна да чете. Отдавна не бе успявал да прочете нещо от Кинг, ала сега изведнъж нещо в него се отпуси и той потъна в магията на словото. Беше невероятно! Чете до късно през нощта, после умората го надви и той заспа с книгата в ръце на светната лампа. На другия ден се събуди към обяд, хапна надве-натри и пак се зачете. И така, докато не довърши дебелията седемстотин страници тухла. Остана за няколко минути неподвижен, наслаждаващ се на познатото старо чувство – резонансът, отекващ в цялото му същество, сякаш някой в него удря грамаден камертон...

Когато чувството попремина, Стефан седна зад пишещата машина. Искеше му се да опита нещо,

което не бе правил никога досега. Отвори от самото начало „Дума Ки“ и започна да трака, преписвайки романа. Вече не удряше така неуверено по машината, използваше и останалите си пръсти. Ако с четенето на книгата душата му бе тънала в блажена нега, сега докато я пишеше буквално пееше от радост. Сякаш се пренасяше в света на героя, в света на автора дори, почти чувстваше как изпод пръстите му се ражда шедьвърът.

През следващите дни Стефан Кралев продължаваше да преписва „Дума Ки“. Чувството, което изпитваше, бе по-възторжено и задоволително дори от секса. Е, в интерес на истината той досега никога не бе правил секс, но това не бе тема, която вълнуваше и за миг изкривеното му съзнание. Единственото, което го вълнуваше, бе да пише, да пише, да пише...

Изведнъж Стефан се оказа с нервно потръпващи пред клавишите пръсти – книгата бе изцяло преписана. Той постоя малко така, докато се осъзнае. „Дума Ки“, последният роман на Стивън Кинг, кротко почиваше на масата под формата на купчина изписани на машина листове. Кралев осъзна, че бе прекарал така около месец – ставаше, ядеше, преписваше, пак ядеше, пак преписваше, ядеше за последно, преписваше още малко и заспиваше. Реши да се поразходи.

Навън бе облачно и се канеше да вали. Постоянно притичваха деца, чиито смехове и викове огласяха цялата улица. Стефан вървеше без цел и посока – стигна до ъгъла на „Пиротска“ и „Опълченска“, пресече кръстовицето и се озова пред църквата „Св. Николай Софийски“. Седна на една от пейките и постоя така известно време, без да мисли, втренчил поглед незнайно къде.

Внезапно някой се тръсна на пейката до него.

– Здравсти бе, Стефане! Какво правиш, откога не сме се виждали! Еее, загуби се и ти като старите пари, ша знайш...

Изваден от транс, Кралев се взря учуден в персонажа до него – нисък и пълен човечец, с рядка черна коса и ръчно свита цигара без филтър в устата. Беше му познат отнякъде. Но откъде?

Шишкото се ухили.

– Ама си ме забравил, значи! Колко години минаха – шест ли, седем? Аз съм бе – Стойчо шофьора, от фирмата!

От мътното блато на Стефановата памет внезапно проблясна стар, забравен спомен. Тогава още работеше на сергия за плод-зеленчук, а човекът пред него зареждаше стока със синия фирмен бус. Кралев се насили да сложи някакво подобие на усмивка на лицето си и не без отвращение стисна потната десница на шофьора.

– Здравей! Отдавна не сме се виждали. Какво става с теб?

Сякаш само това чакал, Стойчо се отприщи като река през разрушен язовир и започна да се оплаква. Кръста го болял, проблеми с бъбреците имал, преди две години прекарал инфаркт, все проблеми. Жена му си имала любовник и дори не го криела от него, ама я търпял, заради децата. На всичкото отгоре наскоро загубил работата си – една сутрин дъхтял на ракия, шефът го усетил и дотам. Разкарал го и сложил някакво младо момче на неговото място. Сега мислел да се пробва в градския транспорт, там постоянно търсели хора...

Кралев слушаше с половин ухо и сегиз-тогиз кимаше. Реши да попита:

– Уволнил те е Даката, а? Че кого е турил на твоето място?

Стойчо махна раздражено.

– Някакъв младок с жълто по устата, Бранимир Събев се казва. Още жена и деца не е завъдил, какъв шофьор ще ми бъде, не знам. Ох, аз ще тръгвам Стефано,

че захладня и бърбреците почват да ме щракат. Хайде със здраве и доскоро. Аз идвам тук от време на време, може да се засечем.

– Довиждане.

Кралев постоя известно време, втречен в широката гърбина на шофьора. После стана и бавно тръгна обратно към вкъщи.

На следващия ден Стефан се чудеше коя книга да започне да преписва. Реши това да е някоя от най-първите книги, които бе чел на Кинг, тези, които му доставяха най-голямо удоволствие. Спря се на „Живата факла“ и започна. Работата обаче не вървеше така гладко като преди и се получаваха няколкочасови отрязъци от време, през които Кралев лежеше на леглото и тъпо гледаше залепените по стените снимки на своя кумир. Тогава внезапно реши, когато не му се преписва, да прави това, което не бе правил досега никога: да пише.

Новото хоби на Стефан му хареса извънредно много. Всеки ден, след като се наобядваше, музата го спхождаше и той пишеше чак докато се свечери. Озглави първия си разказ „Огън във вените ми“ и за два дни разказа историята на Чавдар Миков, хлапак-третокласник, който можеше да изгаря всичко с взора си. Неговата цел бе да освободи от затвора своите родители, също притежаващи паранормални способности, а за целта трябваше да се изправи срещу ужасяващо ченге от ДС. Историята, естествено, бе копирана едно към едно от „Живата факла“, но на Стефан не му пукаше ни най-малко. Нямаше намерение да се опитва да публикува под каквато и да било форма писанията си, просто правеше нещо, което му харесваше и с което не пречеше никому.

Така за има-няма седмица се родиха още три разказа – „Зъби от боклука“, „Яростта на младите“ и „Ед-

нокраката“. В първия се разказваше за вампир, който се крие под тонове боклук на сметището в Суходол и дебне хората, които ходят там. Идея, копирана от „Сейлъмс Лот“. Другите два разказа също не страдаха от липса на подобно „оригиналничене“ – в „Яростта на младите“ се описваше как един ученик влиза в 18 СОУ „Уилям Гладстон“ и започва да стреля по когото му падне (вдъхновителната книга в случая бе „Гняв“), а „Еднокраката“ бе за момиче, бивша балетистка, изгубила крака си в автомобилна катастрофа, което напук на всичко продължаваше танците си, които вече не бяха същите – изплагиатствана идея от „Дума Ки“. Кралев обаче се радваше много на разказите си, дори си пусна мустаци и брада в жалък опит да наподоби визията на Кинг в по-младите му години. Талантът на двамата автори бе иронично съизмерим с лицевото им окосмяване – докато при американеца бе гъсто като непроходима гора, то при българина бе рехаво и смешно като редките зъби на някоя стара баба. Трагикомичният ефект се подсилваше от факта, че сега Стефан крепеше на носа си старите бащини очила, за да довърши илюзията.

Една вечер Стефан Кралев се прибра в отвратително настроение. Днес нито бе писал, нито бе преписвал, а бе обикалял цяла София в стремеж да открадне някоя книга. За жалост вече нямаше място, където да не го знаеха – още щом го видеха, хората започваха учтиво да му досаждат с единствената цел да го разкарат, на други места директно в прав текст му казваха да се маха, а на „Славейков“ сергиджиите само щом го зърнеха и се събираха на групи, готови да го линчуват. Той седна на леглото и посегна към листовете с написани свои разкази, търсейки утеха и вътрешен мир.

Сякаш завеса внезапно падна от очите му. За пръв път Стефан погледна на произведенията си от друг

ъгъл. Колкото повече ги четеше, толкова повече се отвращаваше от тях и от самия себе си – разказите бяха написани по детински, пълни с правописни, граматически и стилистични грешки, изобилстващи от клишета и най-лошото: изплагиатствани и на места дословно преписвани не от кого да е, а от любимия му автор. Погнусен, Кралев ги запрати напосоки и те се разпиляха из таванчето. Едва сега Стефан си даде сметка, че животът му е тотално провален и вината за това бе изцяло негова. Нямаше образование, нито пък работа, не умееше никакви елементарни мъжки дейности, не бе успял да създаде семейство, не бе постигнал абсолютно нищо. Нямаше нито един близък човек до себе си, нито роднина, нито приятел, да не говорим за жена и деца. Не можеше да се похвали с каквото и да било в която и да е област и физическото му съществуване зависеше от четирима млади студенти, които всеки месец чинно му снасяха по стотина кинта всеки за правото да живеят в апартамента на родителите му три етажа под него. Сълзи замъглиха погледа на човека, решил на стари години да става писател.

Мъжът стана и изми разплаканите си очи на мивката. Взря се в наплютото от мухи огледало, после погледна към най-близката до огледалото снимка – жалка пародия на един велик човек. Човекът Стивън Кинг...

Стивън *Едуин* Кинг, за да бъдем по-точни.

Я чакай, чакай малко...

Стефан възбудено се хвърли към масата, грабна лист и химикал и започна да пише и драска като обезумял. Имена, дати, събития, свързващи линии, таблици, кутийки... Истината бе някъде тук, скрита под носа му през цялото време! Ето я!

Кралев спря запъхтян, хвърли химикала и изтри запотено чело. Пред него бе нареден пъзелът – загадката на живота му, решена от край до край.

Как не се бе сетил по-рано! Решението бе толкова просто!

Но по-добре късно, отколкото никога...

– Хайде, Бранко! Чао и приятни събота и неделя!

Младежът се сбогува с продавачката на плод-зеленчук, метна се на синия бус и го форсира по „Тодор Александров“. Копнееше с цялата си душа час по-скоро да се прибере в квартирата в „Гео Милев“, да надялка една хубава салата и да си сипе една голяма ракия от бащината. Работната седмица бе свършила и Бранимир планираше довечера да се натряска петъчно както си му е редът. Е, най-вероятно след първата ракия щеше да му се доспи зверски и да задреме пред телевизора – напоследък му се случваше все по-често. Когато бях на осемнайсет и се събудех след зверски запой, се кълях, че никога повече няма да пия, мислеше си кисело шофьорът. А сега, десет години по-късно се събуждам и констатирам, че вече не мога да пия така...

Набута се в задръстване и бе принуден да спре. Удари ядно по клаксона – айде бе! Кой ви е учил да карате – Ферди Мравката ли? Напоследък нещата и в личен, и в служебен план не му вървяха. Изнервяше се все по-лесно и му минаваше все по-трудно. Дразнеше се от шумните купони, които вдигаше съквартирантът му, дразнеше се и когато говореше по телефона с възрастните си родители, колчем се опитаха за нещо да го посъветват. Мразеше работата си, мразеше да бачка извънредно и да не му плащат, мразеше и стиснатия си шеф, който за всичко се оправдаваше с кризата. От тая криза и от подобни оправдания още повече си напълнихте алчните гърбуси, мърмореше през зъби момчето. То бива икономическата криза да е универсалното оправдание за собствената ти некадърност, ама всяко нещо с мярката си.

Отскоро Бранимир излизаше с една мадама от „Младост 3“ и си мислеше, че там ще станат сериозни нещата. Гаджето обаче нещо му бягаше по тъч-линията – само му пускаше аванси, но нищо значително. Работела в някаква консултантска фирма и се имаше за голямата работа – затова може би не иска да се обвързва с прост шофьор, дето знае само да натиска педала и да върти геврека, мрачно разсъждаваше Бранимир, пъплейки бавно по булеварда. Кой знае какви елитни пишки лапа там на разни босове и бизнесмени, че да се има за много важна...

Умората от дългия работен ден, напрежението, лошите мисли, задръстването, клаксони, викове, смрад – всичко това спомагаше гневът на младия мъж да ескалира до тревожни нива. Само седеше навъсен, потропвайки с пръсти по волана, а в него се люшкаше море от мизантропия. Накрая нервите му не издържах, откопча предпазния колан и рязко зави наляво, изпревари неправилно и навлезе в другата лента. Възмутени шофьори му избибипкаха.

– Ебал съм му майката – каза младежът с така спокоен глас, че косите ти да настръхнат.

Стефан чакаше на пл. „Тел Авив-Яфо“, глупашки нахилен, предвкушващ бъдещия си успех. Най-накрая бе разбрал истината за себе си, своето предопределение и къде е неговото място в живота. Всичко бе от ясно по-ясно – той бе българският аналог на Стивън Кинг. Да го вземат мътните, как не бе забелязал досега – даже имената им бяха еднакви! Стивън Едуин Кинг – Стефан Едвинов Кралев! Неговата съдба, неговото призвание бяха да бъде писател. Точка. Но как щеше да стане това?

Още по-просто. След като Стивън Кинг бива блъснат от син микробус, управляван от шофьора Брайън Смит, той едва оцелява от катастрофата и даже се за-

рича повече да не пише. Впоследствие продължава да пише, но творбите му (поне за Стефан) ставаха все по-кофти. Решението бе едно – Кралев трябваше да бъде блъснат от син микробус, след което скритият му талант щеше да се отприщи и той да стане писател-мечта. Щеше да се сдобие с жена, да има от нея три деца, да се премести в триетажно имение с 25 стаи и да стане мултимилionер – също като идола си! Разбира се, шофьорът не трябваше да бъде кой да е, а някой с подходящо име. Брайън Смит – Бранимир Събев! Толкова е просто!

Ето го и него – преносителят на неговия личен триумф. Криволича по „Тодор Александров“ така, както преди десетина години Брайън Смит е криволичил със своя Додж по щатското шосе № 5 към американския писател. Може ли Стефан да сбърка синьото бусче, зареждало го с пресни плодове и зеленчуци всеки ден в продължение на два месеца и половина? Не може.

Бранимир запали цигара, спусна прозореца и зашрака станциите на радиото. Нямахме ли някоя нова чалгица тука бе...

Стефан направи три скока към засилилия се автомобил, щастливо разтворил ръце, сякаш искаше да прегърне любовта на живота си.

Мигар не бе така?

Събев прекалено късно видя налудничавия откачалник, хвърлящ се към буса му. Дори не можа да натисне навреме спирачките.

Успя само да зяпне, при което цигарата падна в краката му.

Чудовищният удар накара Бранимир да разпука с чело предното стъкло и врязва кормилото болезнено

в диафрагмата, чупейки няколко ребра. Стефан Кралев прелетя няколко метра над сащисаните шофьори, падна и се претърколи пет-шест пъти, спирайки върху трамвайната линия. Идващият от пл. „Македония“ трамвай шестица безстрастно отрязва главата му и я заподмята по релсите като детска играчка. Заетата да говори по джиесема си ватманка въобще не разбра какво е станало, докато пътниците не нададоха кански вой и не съзря в огледалото няколко десетки метра по-назад обезглавения труп, лежащ на шосето в огромна локва кръв. Тогава и тя започна да пици.

Силвана реши, че това е най-отвратителният работен ден в живота ѝ. Днес през сергията ѝ в „Красно село“ сякаш се бяха наговорили да минат всички идиоти, вгорчаващи живота ѝ вече цели три месеца.

Сефтето го направи Лудата – дебела жена, мереща улиците по цял ден, приказваща си сама и държаща ръце зад гърба си. Тя най-редовно си купуваше детски книжки за по един лев от Силвето и днес не направи изключение – „Пепеляшка“ и „Котаракът в чизми“ бяха застигнати от незавидната съдба да се озоват под смрадливата ѝ мишница.

Втори се изтипоса Сухара – оплешивяващ човечец с грамадни лупи, запасващ ризата си така старателно, че слиповете му изскачаха два пръста от панталоните. Той си хареса историческа книга за Александър Македонски, но се извини, че не може да я купи сега, защото още не е получил социалните.

Циганите притичаха трижди за лепило, но всеки път биваха отпращани от мълчаливия ѝ показалец към колегите.

Към пладне се дотътри Християнката – контролорка в градския транспорт, която спря пред сергията, а устните ѝ мърдаха в беззвучна молитва. После се прекръсти, купи от колегите календарче с Бого-

родица, целуна го, пак се прекръсти и се запъти към спирката.

Малко след нея мина Шемета, нарамил денк с домакински гъби за чистене, известен из цяла София с призива си:

– Че-е-е-е-три гъби за едно левче-е-е-е! Че-е-е-е-три грамадни гъби-и-и-и!

Появи се младо момиче, облечено в къса пола и оскъдно бюстие, с тъмни очила, налудничаво усмивка и неориентирана походка. Със същия успех може да крещи с мегафон „Аз съм курветина! И се друсам!“, помисли си снизходително книгопродавачката.

В ранния следобед мина Простака – дебел запотен персонаж, почитател на високия говор и руските мафиотски саги. За сметка на това тотален противник на каквито и да било обноски.

– Нещо ново имаш ли? А, последния роман за „Бригадата!“ Добре, дай го насама! Друго нещо да са ти докарали? Кой е тоя Семьон Малков – добър ли е?! Уф, айде, давай го и него тука! На!

Последва хвърляне на мазни банкноти към Силва, сякаш тя е куче, на което отчупваш парче от закуската си. Простака награби романите и тръгна, без да дочака ресто. Още по-добре.

Я, кой идва – Чичо Джак! Изструпаният костюмар, минаващ през два-три дни, който питаше постоянно за „Пилешките супи“ на Джак Канфийлд, купуваше си книги от типа „Как да забогатеем завинаги“ и горещо ги препоръчваше на Силвана, защото след прочитането им тя щяла да преуспее в живота и вече нямало да ѝ се налага да продава книги на сергия. За щастие бе увлечен в телефонен разговор и премина бързо, хвърляйки разсеян поглед върху книгите. Силвана си отдъхна.

В късния следобед почти един след друг минаха Студента и Раницата. Първият разгледа почти всяка една книга на сергията, убивайки четирийсет и осем

минути – Силва го засече по часовника си, но се направи, че не го забелязва. Този тип досега бе спирал поне двайсет пъти при нея, прекарвайки минимум половин час, разглеждаше всичко и не купуваше нищо. Раницата бе подобен на него, но по-възрастен, с неизменна раница на гърба, интересуваш се живо от езотерика, също от некупуващите. Той за щастие стоя само двайсет и три минути.

Денят вече губеше силата си, когато с почукване на бастун пред сергията застана Нациста – беловлас старец в кафяв костюм и черна шапка, смърдящ от километри на нафталин. С треперещи ръце той си купи „История на Гестапо“, дълго се вайка и тюхка, че 90 % от авторите на сергията били с еврейски имена, след което отмина, без да се сбогува.

Надвечер мина Фъстъка – точно в шест, както всеки ден. Дъвчеше неизменните си фъстъци мълчаливо, като маймуна, и ръсеше люспите им по кориците. Естествено, не купи нищо.

Малко след него се зададе Сръбчето – нисък възрастен човек, нарамил малък касетофон, от който се изливаше сръбско на талази. Той поспря, огледа я похотливо и ѝ смигна, при което Силвана се разсмя с глас – чичката спокойно можеше да ѝ бъде татко. Сръбчето се ухили, зализа перчем и продължи, хвърляйки през рамо закачливи погледи.

Продавачката тъкмо бе започнала да затваря, когато със залитане пред нея се изпречи Шахана – мъж, който никога не изтрезняваше и постоянно дуднеше едно и също:

– Аз съм най-добрият на шах! Мене на шах никой не може да ме бие! Туй мене да ме бият на шах трябва да съм паднал под масата...

И други подобни в същия стил. Силва леко, но настоятелно го отстрани от пътя си и продължи да прибира книгите по кашоните. Нареди всичко като по ко-

нец и затвори стоманените крила. Вече вадеше ключовете, когато отнякъде цъфна засукана блондинка на средна възраст.

– Прощавайте, виждам, че затваряте, но бихте ли била така добра...

– Не, не бих – късо я отрязва Силва, удари катинарите и остави жената с отворена уста. Отиде до склада, отчете се, прибра комисионата, хвърли ключовете в лицето на вече бившия си шеф и направи крачка навън, към свободата.

Въпреки гадния ден нищо не можеше помрачи радостта от настроението ѝ, че от утре вече не е на работа. Край на десетчасовия работен ден без обедна почивка, който често се превръща в дванайсетчасов. Край на шестдневната работна седмица, която често се превръща с шестнайсетдневна. Здравей, следване, не си спомням някога да ми се е искало толкова много да уча.

Докато се кандилкаше в рейс 102 към „Овча купел“ с неизтриваема усмивка на лицето, Силвана прехвърляше наум чешитите, които се бяха изредили на сергията ѝ днес. Всички, буквално всички! Сякаш искаха да я изпратят, да я видят за последно и да се сбогуват с нея. Я чакай, само един не бе минал... Да, точно така! Нямаше го Чичко Стиви Крадльо̀то. Е, какво пък, един идиот по-малко – оставаше и той да я нервира наред с останалите.

* * *

Скъпи г-н Кинг,

Казвам се Стефан Кралев от България и съм вашият най-голям почитател на света. Имам всички издания на абсолютно всички ваши книги, преведени на български, както и повечето англоезични

издания. Искрено съжалявам, че ни разделят хиляди километри и нямам финансовата възможност да дойда в Америка, за да се запозная лично с вас – това е мечтата на живота ми и ако я осъществя, ще бъда най-щастливият човек на земята и тогава вече ще мога спокойно да умра. Пиша ви с една-единствена цел: искам да ви поздравя за това, което сте направили и постигнали през живота си. Просто продължавайте все така своето дело и не спирайте да пишете – сигурен съм, че вие сте извор на вдъхновение на още много хора, не само на мен.

А, и още нещо преди сбогуване. Личното ми мнение относно вашите книги за жалост е, че напоследък стават все по-лоши с всяка изминала година. Не знам на какво се дължи това и трябва да си призная, че на моменти губя вяра във вас. Но когато това се случи, достатъчно е само да хвърля един поглед на огромната си библиотека, отрупана с ваши книги или да се взра в някоя от многобройните ви снимки, с които са обсипани стените на дома ми, за да се убедя, че вие можете много повече. Аз вярвам безрезервно във вас. Моля ви, вярвайте поне малко и вие – в мен и в останалите ваши почитатели. Ние сме сигурни, че ще напишете отново роман, уникален като ранните ви творби и това ще бъде един своеобразен акт на почит към вашите най-стари и верни фенове. Сбогом, и дано някога се срещнем.

Искрено ваш: Стефан Кралев

Стивън Кинг остави листа на бюрото си, подпря брадичка с юмрук и остана така замислен няколко минути. Писмото бе пристигнало тази сутрин в дома му и Таби по навик го бе изхвърлила: беше неписан закон писмата да не пристигат тук, а в офиса. Някакъв внезапен подтик обаче бе накарал Кинг да извади плика

от кошчето и да го вземе в офиса със себе си – любопитно му бе какво ли са му написали чак от далечна България. Какво знаеше Кинг за България? Малка балканска държавица, която плащаше по две-три мижави хилядарки за правата върху книгите му. За сметка на това старите му български издания, илюстрирани от Петър Станимиров бяха с рядко злоещите корици, които авторът някога бе виждал. Разкъса плика и прочете писмото на един дъх. Текстът му навя не особено приятни мисли – напомни му филма „Фенът“ с Робърт де Ниро и Уесли Снайпс, напомни му и за онзи откачен с кутията за обувки, който преди години бе нахълтал в дома му и бе изплашил Таби. Писателят включи своя Макинтош и влезе в Гугъл.

Кинг методично търсеше информация за човека, който му бе изпратил това писмо, за целта дори си инсталира кирилица. Накрая попадна на една забутана статия, копира я и започна да я мъчи с програмите транслатори. Макар преводът да бе сакат, а познанията на автора по български – повече от оскъдни, той успя да схване най-главното. Неговият най-голям почитател преди десетина дни се бе самоубил, хвърляйки се пред син микробус. Космите по тила на американеца настръхнаха, припомняйки му драматичния епизод преди години, който насмалко да се превърне в трагедия. Стивън продължи да чете настървено. След като човекът загинал, полицията се опитала да извести близките му и открила, че няма такива. Единствените хора с някакво отношение към Стефан Кралев били няколко студенти наематели в апартамента му, които упътили органите на реда към таванчето, където живеел. Вратата била отключена и ченгетата заварили вътре пълна мизерия и липса на ред, сред които се откроявали три неща:

1. Стените на таванчето били облепени целите в снимки на Кинг, принтирани от интернет.

2. Трите грамадни гардероба, преустроени на библиотеки и натъпкани до пръсване с книги на писателя, които според слуховете до една били крадени.

3. Раздрънкана пишеща машина и купчина листове, на които били напечатани „Дума Ки“, началото на „Живата факла“ и няколко хорър-разказа, явно писани от Кралев.

Стивън Кинг отвори файла с новия си роман, по който щеше да работи днес, без да спира да мисли за съдбата на своя български фен, който на всичкото отгоре се казваше точно като него. Още един мой почитател, отишъл си без време, тъжно си каза писателят, сешайки се за Ерик Харис и Дилън Клеболд, виновниците за трагедията в гимназията Калъмбайн, в чиито шкафчета бе намерена неговата книга „Гняв“. Още един човек, използвал творбите ми, за да се опита неуспешно да се скрие от околния свят под стъклен похлупак.

Похлупак ли? Как пък ми хрумна. Похлупакът обикновено има формата на купол...

Ами да!

Стивън Кинг намести очилата на носа си, подсмехна се и най-накрая сложи заглавие на недовършения си роман, останал до този момент некръстен:

UNDER THE DOME

ДОКЪДЕ ВОДЯТ МЕЧТИТЕ

*На Юри Илков, който пръв се пристраши
да отпечата този разказ в своето
сп. „Тера Фантастика“*

На булевард „Джеймс Баучер“, на около стотина метра преди посолството на Кипър една бледосиня триетажна сграда се гуши между лъскава нова кооперация и запустял бурениясал двор. Няма как да я сбъркате – прозорците ѝ са така мрачни и зловещи, че напомнят орбити на извадени човешки очи. Щом влезете вътре, веднага ще ви направи впечатление олющената зелена боя и липсващите парчета мазилка по ъглите. Ако вдигнете глава – само счупена фасунга виси на оголени жици от тавана. В преддверието е сумрачно – слънчева светлина се процежда само през стълбището от прозореца на полуетажа. Не стойте на едно място, влезте в асансьора. Той ще ви заведе на желания етаж, друсайки така, сякаш е болен от треска. Кабината е цялата нашарена от графити, изписани с ацетонов маркер, огледало няма. Алуминиевото табло е откраднато и вместо да сложат ново, техниците са залепили изолирбанд около копчетата.

Качете се на първия етаж. Вратата ще се отвори с жалостиво скърцане и после ще се затръшне зад гърба ви така, че ще подскочите от уплаха. Разходете се. Сред мизерията на сградата се набиват на очи тапи-

цираните с кожа врати, до които светят месингови табелки с имена – „Асен Петров, счетоводител“, „Яна Екимова, секретарка“, „Д-р Диньо Динев, финансов ревизор“. Хм, каква скука. Хайде да отидем на втория етаж. Не, не с асансьора – нали видяхте колко е разнебитен. По стълбите, по стълбите. На втория етаж ви очакват същите кожени врати, само надписите са различни – „Костадин Петев, адвокат“, „Нено Апостолов, нотариус“... Не, и тук няма нищо интересно. Чувствам обаче, че на третия етаж нещо ще ни грабне вниманието.

Да, прав съм. Една врата не е като останалите – проста дървена плоскост, боядисана в кафяво. Върху нея е залепен зелен лист формат А4, а на него с големи черни букви пише: ИК „Нова Зора“. Под зеления лист е залепен втори, бял, на него е напечатано с помалки букви: „Георги Стоименов, редактор и издател, 09:00 – 18:00“. Интересно какво ли има зад тази врата?

Георги Стоименов с въздишка свали очилата и разтърка хрущяла на носа си. Още един ден, през който нямаше кой знае каква работа. Не е лесно да си издател, ей. Особено в България, особено сега – пазарът на книги така се сви, подобно на докосната с пръст актиния. Хората четат малко, а пък български автори – хич, дори да се казват Йордан Радичков или Недялко Йорданов. Добре че се намира по някой университетски преподавател, който да си издава учебниците и сборниците в „Нова Зора“, иначе Георги съвсем щеше да я закъса. За своите единайсет години като издател по Татово време той дори и за миг не си беше помислял, че да си писател ще се превърне в хоби, в удоволствие. В скъпо удоволствие. Защото, ако искаш да издадеш книга в България на собствени разноски сега, в началото на двайсет и първи век, ти трябва

поне хиляда лева, за предпочитане – две хиляди. Но ако някой има тези пари, точно книга ли ще тръгне да издава с тях...

Мехурът на издателя ветеран внезапно се обади. Георги стана, отвори вратата и се запъти към тоалетната в края на коридора. Влезе в мъжката, свали си панталоните и започна да се облекчава. Докато го правеше, погледът му блуждаеше по белите фаянсови плочки, на които имаше различни съобщения, надраस्कани с флумастер. Съдържанието на посланията го отврати до дъното на душата му. След като се облекчи Георги излезе, без да пусне водата – дръжката беше ръждясала и не помръдваше. Не можеше да разбере собственика на сградата – сигурно беше някоя мутра или новоизлюпен богаташ, който не се грижеше за наемателите си. А можеше да се направи един основен ремонт, да се плаща на чистачка, да се наеме охрана, която да бди кой влиза и излиза – всякакви хора идват тук, ползват тоалетните, драскат из тях... Къде ти. Всеки гледа сега как да ти прибере парите, да те изпързали по всички правила на „тънкото“ изкуство.

Издателят си изми ръцете и излезе от тоалетната. В полезрението му попадна фигурата на смутен младеж, който пристъпяше от крак на крак пред кабинета му. Беше около дваисет-дваисет и една годишен, среден на ръст, чернокос и гладко избръснат. Дънките му бяха избелели от пране, а коженото яке му със сигурност го бе носил баща му на младини. В ръцете си стискаше няколко листа. Георги попита:

– Какво обичате?

– Добър ден – поздрави младокът и избълва в скоропоговорка: – Казвам се Илиан Ковачев, чух, че тук е открито ново издателство, че издавате и български автори, ами аз тук имам един разказ и бих искал да попитам...

– Влезте, влезте – прекъсна го издателят и отвори вратата. Младежът го последва. Личеше си, че е доста притеснен. Георги седна зад бюрото, нагласи си очилата и започна:

– Казвате, че сте написали разказ. Дайте да го видя.

Младежът протегна листовите. Издателят ги пое и ги разтвори. Бяха четири, изписани на пишеща машина. Най-отгоре се мъдреше заглавие:

УЖАС В ТИХИТЕ ВОДИ

– Какъв е жанрът? – попита издателят.

– Хорър – с нотка на гордост отвърна Илиан Ковачев. – Любимият ми жанр. Обожавам да чета автори като Стивън Кинг, Хауърд Лъвкрафт...

– Добре, добре – прекъсна го Георги. Беше се наслушал до гуша от подобни обяснения. Момчето млъкна и го изгледа виновно. Георги започна издалеко:

– Виждате ли, обстановката в България в момента е такава, че да работиш в тази сфера е много недоходоносно. Не е вярно, че хората не четат – четат и още как, само че не дават пари за книги. А когато си купят книга, гледат да е нещо наистина добро, нещо, за което са сигурни, че ще им хареса. И така не се купуват български автори – не знам откъде е наложено мнението, че родните ни автори не струват, но със сигурност е грешно. Аз помня, като бях издател през социализма – издавах се по петдесет, по сто хиляди бройки от дадена книга и пак не стигаха – хората купуваха по няколко екземпляра, да има и за приятелите им, запазваха си ги отнапред, дори пускаха връзки. А сега – издадат се хиляда бройки и пак няма кой да ги купи. Вярно, че книгите тогава бяха по-евтини, но все пак... Политиката на нашето издателство е такава – ако одобрим книгата, разделяме си разходите с автора и после делим печалбата. Фифти-фифти. Ако

не я одобрим – издавате я изцяло на свои разноси. Готови сме изцяло да спонсорираме една книга само когато е нещо изключително добро, нещо новаторско, нещо, което заковава вниманието изцяло. Разбира се, издаването не е толкова просто – написаното трябва да се редактира, редактираното да се прегледа от коректор, да се напише рецензия, да се намери художник и така нататък, но това е вече наша работа. То, стигне ли се веднъж дотам...

– Аз не искам да издавам цяла книга – бавно каза Илиан. – Аз имам написан само този разказ, в момента пиша втори.

– Няма проблем – побърза да го успокои издателят. – Имаме и други разкази от български автори и мислим да подготвим сборник в най-скоро време. Вие с какво се занимавате?

– Студент съм в УНСС, специалност „Застраховане“ – отвърна младежът.

– Възраст?

– Двайсет и една.

– Досега да сте издавали нещо свое някъде – роман, разказ, статия, стихотворение – нещо?

– Не съм.

– Добре – каза Георги. – Оставете разказа тук. Аз ще го прочета, ще отбележа грешките, а вие елате утре горе-долу по същото време. Сега часът е – бърз поглед към стенния часовник – десет и тринайсет, значи към десет-десет и половина. Имате ли телефон, GSM?

Илиан Ковачев поклати отрицателно глава.

– Нямам. Аз съм от Ихтиман, само уча тук. В квартирата няма телефон, а за GSM пари трябва...

– Ами уговорката остава за утре тогава.

– Благодаря, довиждане – каза младежът, усмихна се леко и затвори вратата след себе си.

– Довиждане – подвикна след него Стоименов.

През деня пристигнаха няколко крупни поръчки – нещо, което рядко се случваше. Георги беше много зает, звънеше по телефона, даваше поръчки, пишеше рецензии. Време за четене на разказа намери чак вечерта преди да си легне. Изтегна се на леглото, сложи очилата и започна да чете. Сюжетът беше леко блудкав – някакво момче става нощем и ходи като сомнамбул (защо като? – зачуди се издателят), излиза от къщи и преди да се събуди стига чак до блатото извън града, където се крие някакъв страховит звяр. Въпросният звяр е драконоподобно чудовище, което иска с помощта на момчето да завладее града, а после – и света. Авторът описваше директно събитията, без да ги украсява, без да им придава цвят – прекалено лаконично. Използваше твърде много глаголи и прекалено малко прилагателни. Вярно, че първите стъпки са най-трудни, но това не значи, че трябва да са така „изкълчени“. Все пак Илиан Ковачев имаше едно предимство, което не убягна на петдесет и три годишния издател – това момче не правеше правописни грешки. Абсолютно никакви – използваше препинателните знаци на място, знаеше кога да членува с пълен и с непълен член, използваше перфектно запетавите, започваше нов абзац точно където трябва. „Дали няма да иска да го взема за помощник-редактор“, помисли си Стоименов и почти веднага отхвърли идеята. Помощник, ако има работа, а то работа – я има, я няма. Георги остави листовете и очилата на шкафчето, угаси нощната лампа и не след дълго се унесе.

На другия ден Георги Стоименов седеше в кабинета си и въздишаше от скука. Пак нямаше работа. Вратата изведнъж се отвори. Издателят вдигна изненадано очи.

– Писмо за вас – изломоти пълната разчорлена пощальонка, остави един бял плик на масата и побърза да излезе, за да не забележат зачервените ѝ очи. Това обаче не убягна на зоркия поглед на издателя: жената

беше пила цяла нощ. Сви рамене, взе плика и го отвори с ножа за хартия. Беше новият разказ на Антон Сарандев, многообещаващ писател от Велико Търново, който не за пръв път прашаше свои творби. Антон Сарандев беше собственик на ресторант в родния си град, но в свободното си време пишеше статии за местния вестник „Борба“, както и фентъзи-разкази. Бяха се срещали веднъж, когато той бе дошъл по работа в София – оказаха се набори с Георги и накрая публикуваха два разказа в първия сборник на издателството – „Начало“. Ето, това вече беше добър писател – пишеше като по учебник. Георги зареди нов лист в пишещата машина и започна да пише отговор на търновлията, като негласно се запита кога накрая ще намери пари да си вземе един компютър като хората, за да си улесни работата.

Леко почукване на вратата прекъсна писането на издателя. Вратата се отвори и оттам надникна лицето на Илиан – начинаещия хоръррист.

– Добър ден – поздрави той.

– Заповядайте – каза Георги и погледна часовника. Десет и трийсет, точен е като англичанин. За малко издателят да се изложи, като почти направи жест към младежа да седне – а нямаше къде. Как не се бе сетил да вземе един стол, че да не стърчат клиентите като директори... Издателят започна направо:

– Прегледах разказа ви. Има още какво да се желае в много направления, но като цяло се справяте добре. Впечатление ми направи, че не допускате правописни грешки.

– Ами, аз просто... просто мисля, че е правилно да се пише така. И така пиша – усмихна се Илиан.

– Шест.

– Моля? – не разбра младежът.

– Шест лева – натърти издателят. – Вземам по три лева на всеки редактирани хиляда думи.

– О – сконфузи се студентът, порови в джобовете си и изтърси омачкана банкнота от два лева и почти цяла шепа стотинки. Преброи стотинките пред изкривеното от досада лице на господин Стоименов. Пет лева.

– Нали може утре да ви дам оставащия лев?

– Може, може – махна с ръка издателят. – Разказът ви ще остане тук, какво ще кажете? Да го подготвим за следващия сборник, евентуално.

– Да, добре – съгласи се Илиан. – А кога ще издадете сборника?

– Вероятно в най-скоро време.

– А за разказа... ще получа ли нещо?

– Зависи, нищо не се знае.

Илиан Ковачев кимна и се сбогува. Мъглявите отговори на издателя бяха снижили самочувствието му до нулата. Той въздъхна и пое пеша към квартирата, пъхнал палци в празните си джобове.

На другата сутрин Георги Симеонов седеше в кабинета си отново сучаещ, гризеше края на химикалката и мислеше за проваления си брак. Анета се разведе с него преди осем години – просто си събра багажа и го остави в малката гарсонiera, без да ѝ мигне окото. Макар и четирийсетгодишна, тя все още беше добре запазена – гърдите ѝ не бяха провиснали, кожата ѝ все още бе гладка, почти нямаше бръчки. А и Анета не искаше да прекара остатъка от живота си с мъж, който вечно преследва непонятни мечти и блянове. С мъж, който вече прави секс веднъж седмично по три минути и после заспива като младенец. Дъщеря им Ирина се омъжи веднага след като завърши средното си образование за някакъв мастит бизнесмен, по-голям от нея с цели дванайсет години. Родителите на Ирина не се притесняваха, че дъщеря им ще живее зле – въпреки голямата възрастова разлика, въпреки съмнителните приятели на мъжа ѝ Андрей, известен още като Ту-

паника. Напротив, те знаеха, че тя само ще се вози в Мерцедес SL 550 и ще харчи парите на мъжа си, които се стичаха като река в джобовете му от чейнджбюра, магазини и компютърни зали. Така и стана.

След като мина сватбата на дъщеря ѝ, Анета изчака точно три месеца и напусна Георги – след близо двацет години съвместен живот.

– Писна ми да ти търпя глупостите, Жоре! – роптаеше тя, стиснала пълните куфари до вратата. – Все мечтаеш да издаваш книги, да продаваш книги, да откриваш млади таланти, да се срещаш с писатели и тем подобни простотии! В България свестни писатели няма, бе! Свестните бяха по Татово време, когато ти си бачкаше кротко зад бюрото и изкарваше пари. А сега я се виж – работиш каквото ти падне, само и само да изкараш за хляба. Не те ли е срам бе, все аз с моята заплата да те издържам! Може да съм чукнала четирийсетака, ама това не значи, че ми стига малкото внимание, които ми отделяш. Добре че поне живота на Иринка оправихме. Сега аз ще оправя моя!

Анета тръшна вратата и остави своя мъж да стои като гръмнат. После Георги разбра, че още на следващия ден експерт-счетоводителката, била досега негова съпруга, си е намерила за гадже двацет и пет годишен атлетичен младеж, работещ като стриптийзър в известен столичен клуб. Пренесла се при него и сега си живуркали като два влюбени гълъба. Всичко това му го разказа един негов бивш колега, живеещ по случайност в същия вход, където бе отишла Анета. Да... никога не можеш да знаеш накъде ще те отведе пътеката на живота. И така Георги заживя сам, работейки ту като барман, ту по строежите. Все пак, накрая успя да спести пари и да открие собствено издателство – неговата заветна мечта.

Лекото почукване извади Стоименов от унеса. Вратата се отвори и от нея надникна лицето на Илиан Ковачев.

– Влезте, влезте, не стойте така на вратата – с досада каза издателят.

– Здравейте – поздрави Илиан и затвори вратата зад себе си. – Дойдох да ви донеса оставащият лев от вчера, както и новия ми разказ.

И начинаещият писател остави на бюрото монета от един лев и няколко листа.

– Добре, добре – прозя се Георги, взе монетата и прибра разказа в чекмеджето на бюрото, без да го погледне. Младежът пред него се взираше като хипнотизиран през прозореца и изведнъж ни в клин, ни в ръкав изтърси:

– Знаете ли за какво си мечтая, господин Стоименов? Мечтая си един ден положението в България наистина да се оправи. Да има работа за всички, да няма такава престъпност като сега, да няма толкова голяма корупция. Мечтая писателството да се превърне в работа, в истинска, добре платена работа. Всеки писател да се радва на слава, на уважение, книгите му да се издават и в чужбина, да получава добри отзиви от критици, от журналисти и читатели. А аз, аз също искам да бъда сред тези писатели. Да живея в голям и хубав дом, да карам скъпа кола и да организирам промоция на всяка моя нова книга в библиотеки и книжарници – да си продавам книгите с автограф на читателите, така, както е на Запад. Да не се налага да работя като днешните писатели я редактор, я преводач, я каквото ми падне, за да свързвам двата края. Мечтая да пътувам – из България, по чужбина, да участвам в благотворителни проекти. И когато остарея и се оттегля в някое тихо кътче, да знам, че не съм живял напразно на тоя свят. А когато умра и се превърна в прах, младите хора да помнят, че някога е живял един истински писател, родолюбец и патриот, оставил своята следа в историята.

– Всичко това е много хубаво – отвърна издателят,

полуизненадан-полуотегчен от речта на Илиан Ковачев. – Ами аз ще проверя и този ваш разказ... има ли нещо друго?

Илиан го погледна сепнато, сякаш се пробуждаше от дълъг сън.

– Добре... не, няма.

– Довиждане – отпрати го Георги Стоименов.

– Д'виждане – изломоти студентът и затвори вратата след себе си.

Младежът крачеше ядосан по улицата, стиснал юмруци и дишащ тежко през зъби. Какво толкова беше казал на тоя надут издател? Че мечтае да е богат и известен? Кой не мечтае за това? А той защо се държеше така с него – горделив и дръпнат? За кой се мислеше – да не би да е собственик на издателство „Бард“? Илиан зави рязко покрай ъгъла и за малко не блъсна една млада майка, буташа количка с бебето си. Тя спря и го изгледа с възмущение, но заслепен от гнева си, той въобще не я видя.

Георги въздъхна дълбоко, отвори чекмеджето и извади разказа. Днес хич не му се работеше, ама хич – искаше просто да бъде оставен на мира. Насили се да пребори мързела и разтвори листовете. Най-отгоре се мъдреше надписът „СОФИЙСКИ ВАМПИР“, надраскан с червен маркер. Преди да започне да редактира, Георги Стоименов се запъти към тоалетната да пусне една вода.

Докато уринираше, погледът му се плъзгаше разсеяно по надписите на стените, оставени от разни отчаяни хомосексуалисти. Вече си закопчаваше дюкяна, когато изведнъж го видя.

На равнището на очите му се мъдреше огромен надпис. Георги беше сигурен, че е нов – вчера го нямаше. Запита се как не го е видял, още като влезе –

беше точно пред него. Буквите бяха големи поне десет сантиметра едната. Посланието гласеше:

ВСИЧКИ ПЕДАЛИ В ГАЗОВИ КАМЕРИ!

„Доста радикално“ – помисли си Георги. Буквите бяха написани с червен маркер...

Момент.

Заглавието на разказа на Илиан също бе написано с червен маркер. Дали... Не. Едва ли такова стреснато и учтиво момче ще пише подобни неща из тоалетните. Пък и дори да го беше написал, какво от това? Все пак, всеки си има собствено мнение за нещата от живота.

Георги се върна в кабинета, седна и започна да проверява разказа. Той беше под всякаква критика – банална история за вампир, върлуващ нощем по софийските улици. На места Илиан беше пропускал препинателни знаци, минаваше от минало в сегашно време изведнъж, без никакъв преход, бъркаше пълен и непълен член. Като че ли предишният разказ и този тук бяха писани от двама различни автори. За капак разказът завършваше с това, че вампирът започва да набира армия от себеподобни с желанието да завладее града. Пълна отврат, помисли си издателят и презрително бутна листовете пред себе си. Вместо да се появи някакъв добър герой, който да убие вампира, както си му е реда, досадният младеж беше обрисувал кръвопиеца едва ли не като положителен персонаж и завършваше историята с отворен край – кай знае какво още предстои да нацапа по белите листовете. Застаряващият издател погледна часовника на стената – приближаваше пет следобед. С въздишка Георги си събра нещата надве-натри, грабна якето и излезе, заключвайки вратата след себе си. На бюрото остана само разказа на Илиан Ковачев.

През отворения прозорец подухна вятър и разпиля листовете из стаята, сякаш им се присмиваше, задето

са изписани с недостойни слова. Недостойни за издателя, недостойни и за хората, които може би никога нямаше да ги прочетат.

Следващият ден беше четвъртък. Издателят Георги Стоименов стоеше зад бюрото си и очакваше младия Илиан. Беше сигурен, че ще дойде. Така и стана – начинаещият писател се появи точно в десет, точен като часовник и мрачен като буреносен облак.

– Добър ден – каза младежът и попита направо: – Проверихте ли разказа?

Георги скръсти ръце и изгледа неодобрително събеседника си.

– Да, проверих го. И трябва да ви кажа, че той никак не ми хареса. Допускали сте елементарни неточности, и не само. Не подхожда на един млад човек, който иска да стане писател, да прави правописни грешки. Предишният ви разказ – издателят отвори чекмедже-то, извади „Ужас в тихите води“ и го тръсна на бюрото – не беше нищо особено, но поне в това отношение беше издържан. А този, който ми донесохте вчера, за нищо не става.

– Нищо особено... За нищо не става – повтаряше механично като робот Илиан Ковачев, гледайки ту „Ужас в тихите води“, ту „Софийски вампир“.

– Грешките са толкова много, че ви съветвам да изхвърлите този разказ и да напишете нов.

– Да го изхвърля? – ококори се студентът.

– Знам, че ще ви е трудно, и аз съм прописвал това-онова на младини – усмихна се Георги. – Помня как треперех над всяко изписано изречение, сигурно и вие сте така. Вероятно всички проходящи писатели са така. Но не забравяйте, че това е една временна страст, която постепенно ще отmine. Подобно на леко заболяване.

Илиан не отговори, а само гледаше с немигащи очи

човека пред себе си. Издателят реши да не се занимава повече и каза:

– Девет.

– Пак ли? – изръмжа младежът.

– Пак, пак. Никой не работи без пари, млади човече.

– Нямам никакви пари. Утре ще си ходя на Ихтиман и ще ви донеса парите в понеделник.

Редакторът се облегна назад и нервно започна да потропва с нокти по дървения плот.

– Ох, какво да ви правя? – просъска раздражено през зъби Стоименов. – Сякаш не знаете, че се заплаща. И аз искам да ям! Писна ми от вас, от всички младоци с жълто по устата, дето написват два-три разказа и вече се мислят за най-великите писатели, раждани някога. Хванах се да направя тази издателска къща не толкова от желание да забогатея, колкото че искам да помогна на западащото писателство в България. И какво получавам? Едно благодаря не ми е казал някой. Да не мислите, че аз не искам българските писатели да пробият в чужбина, да живеят нормално и да не се налага да работят каквото им падне, за да свързват двата края? Помня какво беше преди десети, знам какво е и сега. Ама поне малко уважение имайте де! Все пак правя нещо да подпомогна родните писатели и поети – не много, но толкова ми е по силите.

Студентът мълчеше, забил поглед в краката си. Георги продължи:

– Аз знам, че ще ми платите, виждате ми се честно момче, но не е в това въпросът. Проблемът е в уважението, което хората трябва да имат един към друг. И понеже ви уважавам, ще ви кажа честно: този разказ е боклук. Първия може и да го публикувам, ако направя сборник. Но „Софийски вампир“ е добър единствено за коша. Надявам се да оцените по достойнство откровеността ми и за в бъдеще да проявявате по-голямо уважение – не само към мен, а и към хората изобщо.

Издателят свали очилата от носа си и ги хвърли на бюрото. Наистина беше много изнервен. При падането си очилата закачиха един молив, който се затъркаля напред по дървения плот. Двамата мъже в стаята проследиха краткия път на молива, който накрая падна право в подложената отдолу длан на Илиан. Георги Стоименов протегна напред дясната си ръка в недвусмислен жест, искайки си го обратно.

Илиан стискаше молива в левия си юмрук. Внезапно кроткото лице на студента се превърна в маска на яростта и той замахна...

(края на разказа можете да прочетете в сборника)

НЕОБИЧАЙНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Камен отвори очите си и полежа известно време, докато светът спре да се върти около него. Всъщност, не спря напълно – в мрачното небе над главата му, оцветено във всички нюанси на лилавото, бавно се вихреше нещо като гигантски водовъртеж. От време на време в него проблясваха светкавици и се чуваше глух, далечен тътен.

Бившият бизнесмен се надигна и огледа наоколо. Лежеше на нещо като скален олтар с размери приблизително метър на два. Беше облечен в пижамата си и наметнат със синия болничен халат, както помнеше за последно. Какво бе станало с болница Токуда, с д-р Иванов, къде бяха всички? Камен внимателно слезе от ложето, боейки се отново да не му се завие свят. За съжаление, чехлите му ги нямаше – налагаше се да стъпва бос по студените камъни.

Олтарът, на който лежеше преди малко, бе разположен в центъра на кръгла платформа, голяма горедолу колкото заседателната зала на фирмата му. Ръбовете на платформата бяха отрупани с множество статуи, пиедестали, колони, арки, дори парчета от стени. Всичко това бе толкова плътно наблъскано едно до друго и така гъсто обрасло с бръшлян, че Камен изобщо не можеше да види какво има от другата страна.

Сякаш се намираше на дъното на гигантска, странна керамична чаша.

Погледът му се спря на грозно демонично лице, изваяно в една от колоните. Внезапно лицето оживя, отвърна на погледа му и тънките устни се разтеглиха в подигравателна усмивка. После нагло му смигна.

Камен изохка и припадна.

Свести се след малко. Беше се озовал отново на олтара, но нещо ставаше – някой го бе хванал за краката и дърпаше насам-натам. Камен се надигна на лакти и се опули невярващо.

Досами нозете му се бяха появили ангел и дявол. Бяха точно такива, каквито си ги бе представял винаги – единият с червена кожа, рога и ципести криле на гърба, а другият в светла роба, с чисто лице и бели крила, подобни на гълъбови. Всеки го бе наградил за глезените, буташе другия със свободната си ръка и се караха, все едно бяха на пазара:

– Дай ми го, той е мой! Махай се отгук, пернатко!

– Долу ръцете, адско изчадие! Той е за Рая! Умря едва на четирийсетия си рожден ден!

– Ама си поживя хубаво дотогава, нали? Нищо не му е липсвало, никога!

– Той имаше две сладки близначки и красива, пре- дана жена!

– На която не спря да изневерява и след брака, заради което се разведоха! За Ада е! Едва завършил университета пусна такива връзки да се уреди на хубава работа, че уволниха нарочно едно момче, за да заеме неговото място!

– След което израсна във фирмата, на която е вече шеф и намери работа и хляб за десетки други!

– Алчен гъз като него не спря цял живот да ламти за пари! Пари, които начупи по скъпи курви, тузарски питиета и комар!

– А колко от тези пари дари на домове за сираци? А детето, чийто живот спаси, плащайки изцяло скъпо струващата операция в Германия?

– Дете ли? Не ме размивай! Когато беше на екскурзия в Тайланд преспа с дванайсетгодишна азиатка!

– А когато се върна от екскурзията рискува живота си, за да спаси от изнасилване момиче, което не беше много по-голямо!

– Заради страстта си да кара мерцедеса с над двеста накрая уби един моторист на магистралата! Момчето бе така обезобразено, че родната му майка едва го идентифицира! А той плати на когото трябва и се отърва само с условна!

– След което гузната му съвест го мъчи години наред и му докара рак, който го вкара в гроба!

– РАЗКАРАЙТЕ СЕ, ГЛУПАЦИ. ОМРЪЗНА МИ ОТ ВАС.

Задгробният глас, който внезапно се разнесе, сгърчи бръшляна по камъните и караше мрака да отстъпва уплашено назад. От сенките се материализира ужасяваща фигура, висока над три метра, загърната в черна роба с качулка. Тя махна с костеливата си ръка и всичките статуи, колони и прочее, които обграждаха мястото, се сринаха назад, разкривайки невероятна панорама.

Камен зяпаше смаяно, отказвайки да повярва на гледката. Пред него се ширеше безкрайна пустош с цвят на охра, в която не вирееше абсолютно нищо. Цялата суха земя бе покрита само с камъни и скали от пясъчник, сред които тук-там горяха гигански пурпурни огньове. Единственото, което разнообразяваше пейзажа, бяха високите като кули метални пилони, отстоящи на неколкостотин крачки един от друг. Бяха направени от нещо като месинг и всеки завършваше на върха с кръгла платформа. Мъжът осъзна, че се намира точно на един от тези пилони.

Гигантската фигура, която можеше да бъде само един възможен персонаж, за който Камен не искаше

и да мисли, пляскаше с гигантските си костни ръчища и гонеше дявола и ангела, сякаш бяха пилци, влезнали в чужд двор.

– КЪШ! ЧУПКАТА ОТТУК!

– Ще видиш ти, като кажа на шефа – несмело се заканваше дяволът, отстъпил досами ръба. – Такива хич не му минават...

– Как смееш да се държиш така с Божи пратеник! – пискаше с тънкия си гласец ангелът. – Ще отговаряш пред Него!

Полите на черната роба се надигнаха и оттам се показа стъпало на крак, който ако беше облечен в плът сигурно щеше да се нуждае минимум от 65-и номер обувки. Злокобната фигура замахна с него и изрита инкарнациите на доброто и злото от платформата. Подсмърчайки, ангелът размаха криле и се насочи нагоре към гигантския водовъртеж, а неговият архивраг полетя надолу, сипейки хули и проклетия, и се заби право в един от разгорените огньове.

– ПУКА МИ ЗА НАЧАЛНИЦИТЕ ВИ! – извика след тях съществуто. – КОЙТО МЕ Е СРЕЩАЛ, ДОБРО НЕ Е ВИДЯЛ.

Камен зяпаше възправеното до него създание, изгубил ума и дума от смайване. Нямаше никакво съмнение, сега отблизо го виждаше много добре – беше си гигантски човешки скелет. Дрипавата му роба бе прокъсана на много места, от които стърчаха кокали. В кухите орбити на черепа му вместо очи тлееха мътни червени пламъчета.

Скелетът се надвеси над него и го изгледа преценяващо като опитен ентомолог, попаднал внезапно на рядък екземпляр. После му рече:

– ДОБЪР ДЕН СЕ КАЗВА.

Камен се стресна и наведе виновно глава, след което измърмори:

– Добър ден.

– А, ТАКА Е ПО-ДОБРЕ.

Зловещият събеседник прекара длан по олтара, изтръгвайки от камъка глухо стържене и се запъти с тракащи стъпки към ръба на платформата. Приклепна и започна внимателно да оглежда, явно проверявайки нещо, което виждаше само той. Мъжът събра смелост и попита:

– Ти, такова... Смъртта ли си?

– МХМ – отвърна разсеяно съществото.

– Ама... Наистина ли си Смъртта? Там, с косата, дето взима душите на умрелите?

Запитаният най-после се изправи и благоволи да се обърне към Камен. Цялата му същност излъчваше досада. Щракна с пръсти и от нищото в ръцете му се материализира висока колкото него коса с бляскаво, явно поддържано острие.

– АЗ СЪМ СМЪРТТА – увери го той, докато крачеше без да бърза към парализирания от страх мъж. – ИМАМ МНОГО ИМЕНА. НАРИЧАЛИ СА МЕ ОЩЕ АНУБИС, ТАНАТОС, АЗРАЕЛ, МИХАИЛ, ЯМА, ХЕЛ, ШИНИГАМИ, ВЕТИС, ЕРЛИК, САМАИЛ, НАМТАР, МУТУ, ОРКУС, САУИН, МАЛАК АЛМОТ, МИКПАНТЕКУТЛИ, ЮМ КИМИЛ И КАК ЛИ ОЩЕ НЕ. ДОРИ АЗ НЕ ПОМНЯ ВСИЧКИТЕ СИ НАЗВАНИЯ. НО ДНЕС СЪМ ИЗВЕСТЕН ПРОСТО КАТО СМЪРТТА, ИЛИ ЖЪТВАРЯ. ДОВОЛЕН ЛИ СИ?

Камен се взря в инструмента на събеседника си и изтръпна – дръжката на косата бе направена от преплетени бедрени кости, а самият гриф на острието бе увенчан с няколко човешки черепа. Смъртта се ухили ужасно:

– НЕ СЕ ШАШКАЙ. ПРОСТО РЕКВИЗИТ.

Мъжът направи жест с ръка, сякаш искаше да обхване всичко наоколо.

– Това... Адът ли е?

– НЕ ТОЧНО. МЯСТОТО, КЪДЕТО СЕ НАМИРАМЕ, МОГА ДА НАЗОВА НАЙ-ОБЩО КАТО ЧИСТИЛИЩЕТО. ТОВА Е ГАРА РАЗПРЕДЕЛИТЕЛНА ЗА ДУШИ.

– Значи съм мъртъв?

– ДА.

Камен се хвана за главата, зашеметен от недвусмисления отговор. Приседна на скалното ложе и посвоя малко така. Жътварят използва паузата и порови в дупките на робата си, докато измъкна оттам тлъста пура. Отрязва крайчето ѝ на косата и после завря пурата в лявото си око. Пое няколко пъти въздух през кучината, разгаряйки тлеещото пламъче, докато разпали тютюна както трябва.

– Как се случи? – тихо попита душата.

Смъртта сви рамене и изпусна облак дим. В безкрайно дългите му пръсти, които имаха двойно повече фаланги от нормалното, солидната пура изглеждаше като тънка дамска цигара.

– АМИ, КАК. МНОГО КЪСНО ТИ ОТКРИХА ТУМОРА И ТОЙ ВЕЧЕ БЕ НАПРАВИЛ ДОСТАТЪЧНО РАЗСЕЙКИ. РЯЗАХА ТЕ ДОКТОРИТЕ, МЪЧИХА ТЕ, НАПРАВИХА КАКВОТО МОЖАХА, НО НАКРАЯ ТЯЛОТО ТИ НЕ ИЗДЪРЖА, ПРЕДАДЕ СЕ И ТИ УМРЯ НА ОПЕРАЦИОННАТА МАСА. ТОВА Е.

Бившият бизнесмен мълчеше. Реши да смени темата и посочи към другите платформи, където нещо се движеше, но не можеше да определи какво точно.

– Там какво става?

– А, ТОВА ЛИ? ТАМ ИМА ДРУГИ ДУШИ КАТО ТЕБ. ДО ВСЕКИ СЕ Е ПОЯВИЛ ПО ЕДИН АНГЕЛ И ДЯВОЛ КАТО ТИЯ, КОИТО ИЗГОНИХ И СЕГА ГИ ИЗКУШАВАТ, УМОЛЯВАТ, ЗАПЛАШВАТ, СКЛЮЧВАТ СДЕЛКИ И ПРОЧЕЕ ПОДОБНИ ГЛУПОСТИ. В КРАЯ НА КРАИЩАТА, НЕ МОЖЕ ДА ПРЕКАРАШ ЦЯЛА ВЕЧНОСТ ТУК, ТРЯБВА ДА ОТИДЕШ В РАЯ ИЛИ В АДА.

– Защо?

– ТАКИВА СА ПРАВИЛАТА – търпеливо обясни Смъртта. – ВИЖДАШ ЛИ, ТУК ПОПАДАТ СРАВНИТЕЛНО МАЛКО ДУШИ. ПОВЕЧЕТО ХОРА СА ИЛИ ДОБРИ ПО ПРИРОДА, ИЛИ АБСОЛЮТНИ ЗАДНИЦИ. ТОЕСТ, ЯСНО Е КОЙ ЗАКЪДЕ Е. НО ИМА И ЕДИН МАЛЪК ПРОЦЕНТ КАТО ТЕБ, КОИТО ПРЕЗ

СЪЗНАТЕЛНИЯ СИ ЖИВОТ СА ПРАВИЛИ И ДОБРО, И ЗЛО СРАВНИТЕЛНО ПОРАВНО И Е МНОГО ТРУДНО ДА БЪДАТ РАЗПРЕДЕЛЕНИ. ЗАТОВА ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА РАЯ И АДА ИДВАТ ТУК И ПРИЕМАТ ОЧАКВАН ЗА ДУШАТА ВЪНШЕН ВИД, СТРЕМЕЙКИ СЕ ВСЕКИ ДА ГО ЗАВЛЕЧЕ В СВОИТЕ СЕЛЕНИЯ. ПО СЪЩАТА ПРИЧИНА МЕ ВИЖДАШ И МЕН ТАКА – В ПРЕДСТАВИТЕ ТИ АЗ СЪМ ТОЧНО ТАКЪВ, КАКЪВТО ИЗГЛЕЖДАМ В МОМЕНТА.

– Поправи ме ако греша, но онзи водовъртеж в небето е вратата към рая, а през тези хиляди огньове може да се озовеш в пъкълъа?

– ТОЧНО ТАКА. НО НЕ СЕ УЧУДВАЙ – ПЪТИЩА КЪМ АДА ИМА МНОГО, ПЪТЯТ КЪМ РАЯ Е ЕДИН. ПРОСТО Е.

Камен премисляше трескаво. Накрая реши да рисува и да играе ва банк.

– Какво искаш от мен?

Смъртта се ухили.

– ДА СИ ДОЙДЕМ НА ДУМАТА. БИЗНЕСМЕН И НА ОНЯ СВЯТ, А? НИЩО, НИЩО, ТАКА Е ПО-ДОБРЕ...

Жътваря шракна с пръсти и косата се дематериализира. После бръкна в разбридания си джоб и извади оттам парцалив тефтер с черна кожена подвързия. Разлисти го, намери необходимата страница и зачете:

– КАМЕН ИВАНОВ ВЕЛИКОВ, РОДЕН НА 17 ЮНИ 1971 ГОДИНА В ГРАД СОФИЯ. ЗАВЪРШВА ТЕХНИЧЕСКАТА ГИМНАЗИЯ, ПОСЛЕ ОТБИВА ВОЕНЕН ДЪЛГ В ПОДЕЛЕНИЕ 34340 – ГОРНА БАНЯ. ДОКАТО СЛЕДВА ФИНАНСИ В УНСС СЕ ЗАПОЗНАВА С БЪДЕЩАТА СИ СЪПРУГА ЮЛИАНА, С КОЯТО СЕ ОЖЕНВАТ МАЛКО СЛЕД КАТО ЗАВЪРШВАТ. БЛАГОДАРЕНИЕ НА ПАРИТЕ И ВРЪЗКИТЕ НА БАЩА СИ НАМИРА РАБОТА, УРЕЖДА И ЖЕНА СИ, РАЖДАТ ИМ СЕ ДВЕ МОМИЧЕНЦА, ДРЪН-ДРЪН, ОСТАНАЛОТО ГО ЧУ ОТ ДВАМАТА МУХЛЪОВЦИ, КОИТО ИЗРИТАХ ОТТУК.

– Нужно ли е да си такъв задник? – внезапно възропта Камен и сам се учуди на дързостта си. Смъртта

го гледаше внимателно. – Ако не те срам от мен или от тях, засрами се поне от Бог!

Гигантският скелет се надвеси над Камен и му хвърли такъв поглед, че го накара да се смрази чак до пръстите на краката.

– БОГ ЛИ? – попита Смъртта. – ИМАШ ЛИ СИ НА ИДЕЯ КОЛКО БОГОВЕ СЪМ НАДЖИВЯЛ? КОЛКО БОЖЕСТВА, РЕЛИГИИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ? И КОЛКО ОЩЕ ЩЕ НАДЖИВЕЯ ТЕПЪРВА? НЯМА НА ЗЕМЯТА БОГ, ДЕМОН ИЛИ ПРЕДСТАВИТЕЛ НА ВИСША СИЛА, КОЙТО НАКРАЯ ДА НЕ СЕ СРЕЩНЕ С МЕН, НЕЗАВИСИМО КОГА, НЕЗАВИСИМО КОЛКО Е МОГЪЩ. И ЗНАЕШ ЛИ КАКВО?

Съществото прибра тефтера обратно и издуха облак зловонен дим право в лицето на мъжа, карайки го да се закашля.

– ДОСЕГА НИКОЙ НЕ МЕ Е ПОБЕЖДАВАЛ. ПРОСТО НЯМА КАК.

– Що за боклук е това, което пушиш? – запита душата, триейки насълзените си очи. – Имам чувството, че ако си дръпна веднъж, и ще умра за втори път.

Смъртта разпери ръце, излагайки на показ прокъсаната си роба.

– ТАКА КАТО МЕ ГЛЕДАШ, МОГА ЛИ ДА СИ ПОЗВОЛЯ НЕЩО ПО-ТАКА? ПО РОЖДЕНИЕ НЯМАМ ПРАВОТО ДА БЪДА БОГАТ. ДА СИ БЕ СЛОЖИЛ В ДЖОБА НЯКОЯ ОТ ЛЮБИМИТЕ КОХИБА, КАТО ТРЪГНА ДА МРЕШ. ТЪКМО И АЗ ЩЯХ ДА СЕ ПООБЛАЖА.

Камен реши да смени темата.

– Доста си циничен, като се има предвид същността ти. Не би ли трябвало да си малко повече... философ?

– Бях – призна Смъртта. – ДОПРЕДИ ОКОЛО ВЕК...

Жътваря приседна на каменното ложе и зарея поглед нанякъде. Мина известно време, преди отново да заговори:

– ВИЖДАШ ЛИ, АЗ СЪМ ТУК ОЩЕ ОТ ЗОРАТА НА ВРЕМЕТО. В МОМЕНТА, В КОЙТО НА ЗЕМЯТА СЕ Е ЗАРОДИЛ

ЖИВОТ, ТОГАВА СЪМ СЕ ПОЯВИЛ И АЗ. С ДРУГИ ДУМИ, АЗ СЪМ СТАР. МНОГО СТАР – ИМА ГОРЕ-ДОЛУ ТРИ МИЛИАРДА И ПОЛОВИНА ГОДИНИ, ОТКАКТО СКИТАМ МЕЖДУ СВЕТОВЕТЕ. ПО МОИ МЕРКИ ДЕСЕТКИТЕ МИЛИОНИ ГОДИНИ, ПРЕЗ КОИТО НА ЗЕМЯТА ВЛАСТВАХА ДИНОЗАВРИТЕ, ЗА ТЕБ СЕ РАВНЯВАТ НА ВРЕМЕТО, КОЕТО СИ ПРЕКАРАЛ В ГИМНАЗИЯТА. ХИЛЯДОЛЕТНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ НА ДРЕВЕН ЕГИПЕТ – ВСЕ ЕДНО СИ ПИЛ КАФЕ В КВАРТАЛНОТО БАРЧЕ. ГОДИНИТЕ, КОИТО СИ БИЛ В УНИВЕРСИТЕТА ЗА МЕН СА БИЛИ КАТО СКУЧНА ПРОЗЯВКА. НАИСТИНА, БЯХ ФИЛОСОФ И ТОВА МИ ПОМОГНА МНОГО. НО... ПРОСТО МИ МИНА ВРЕМЕТО ЗА ТОВА.

– Какво те накара да се промениш – несмело продължи Камен.

– КАКВО ЛИ? – изненада се Жътваря. – ВИЕ ХОРАТА, КАК КАКВО? ЗАРАДИ ВАС СЪМ ТАКЪВ. НЕ СПИРАМ ДА СЕ ЧУДЯ КАК Е ВЪЗМОЖНО ДА СТЕ ТАКИВА ИДИОТИ!

Жътваря бе станал и гневно ръкомахаше пред сакшианата душа.

– ЗАПОЧНАХТЕ ВОЙНИ, КОИТО ЗАСЕГНАХА И ПРОМЕНИХА ЦЕЛИЯ СВЯТ! ИМАТЕ ЗАПАС ОТ ОРЪЖИЯ, ДОСТАТЪЧЕН ДА РАЗПРАШИ ЗЕМЯТА ИЗ КОСМОСА. НЯКОИ ХОРА СЪЗДАДОХА ИЗКУСТВЕНО ВИРУСИ, ЗА ДА МОГАТ ДРУГИ ДА ПЕЧЕЛЯТ. МИЛИАРДИ СТРАДАТ, ЗА ДА МОГАТ ЕДИНИЦИ ДА ПРИТЕЖАВАТ БЛАГА, КОИТО НЯМА КАК ДА ОПОЛЗОТВОРЯТ. ПОБЪРКАНИ ИДИОТИ СТОЯТ НАЧЕЛО НА ДЪРЖАВИ И БИЧУВАТ ЦЕЛИ НАЦИИ В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ДЕСЕТИЛЕТИЯ. НЯМАТЕ СРАМ ДА ИЗКОПЧИТЕ ДИВИДЕНТИ ОТ ВСИЧКО – КОНФЛИКТИ, СТРАДАНИЯ, МИЛОСЪРДИЕ... И ЗА КАКВО Е ВСИЧКО ТОВА?

Смъртта бръкна в джоба на болничния му халат и размаха костен юмрук пред лицето на мъжа. Камен внезапно си спомни, че там е рестото от киселото мляко, което си купи за закуска – продавачката в болничната лавка се извини, че е прекалено рано и от петте лева, които ѝ даде, му нарина куп стотинки.

Жътваря разтвори длан и монетите тъжно зазвъняха по камъните.

– ПАРИ – изплю думите с погнуса той. – НА ВСИЧКО СТЕ ГОТОВИ, САМО И САМО ДА ПРИТЕЖАВАТЕ МАЛКО ПОВЕЧЕ ФИНИКИЙСКИ ЗНАЦИ. ПРИЗНАВАМ, НА МОМЕНТИ ИЗУМЯВАТЕ ДОРИ МЕН – ТАКИВА НЕЩА И ПРЕЗ СРЕДНОВЕКОВИЕТО НЕ СЪМ ВИЖДАЛ. ГЛАДЪТ, МИЗЕРИЯТА И БОЛЕСТИТЕ СА ПОВСЕМЕСТНИ, А ВИЕ РАЗВИВАТЕ ТЕХНОЛОГИИТЕ С БЕСНИ ТЕМПОВЕ. ЗАМИСЛИ СЕ КОЛКО СТЕ БЕЗСИЛНИ СРЕЩУ ГНЕВА НА ПРИРОДАТА ВЪПРЕКИ ЦЯЛАТА ТАЗИ ТЕХНИКА. ДОКЪДЕ СТЕ СЕ РАЗВИЛИ В ТАКЪВ СЛУЧАЙ?

Камен си замълча за момент, но реши да отстоява позицията си докрай:

– Не е точно така, и ти го знаеш. Все още има добри хора, даже повечето са такива. Специално обикновеният човек...

– АХ, ДА, ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК – ПРЕКЪСНА ГО СМЪРТТА. – ЗАКЪДЕ СМЕ БЕЗ НЕГО. ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК, КОЙТО ТЪРПИ ВСИЧКО – ДА ЖИВЕЕ В МИЗЕРИЯ, МАЧКАН, УНИЖАВАН И ЛЪГАН. ЗАЕДНО С ПАРТНЬОР, КОЙТО НЕ МУ ПАСВА И ПОСТОЯННО ГО ТОРМОЗИ. НО ТАКЪВ Е ЖИВОТЪТ НА МРАВКИТЕ – ДА СЕ УТЕШАВАТ С ЧУЖДТО НЕЩАСТИЕ И ДА СЕ САМОЗАЛЪГВАТ, ЧЕ ДЕЦАТА ИМ ЩЕ ЖИВЕЯТ ПО-ДОБРЕ ОТ ТЯХ. СЪЩИТЕ ДЕЦА, КОИТО ОБИКНОВЕНИЯТ ЧОВЕК ПРОДЪЛЖАВА ДА СЪЗДАВА С ТЕМПОВЕ, СЯКАШ ГИ ПРАВИ НА ПОТОЧНА ЛИНИЯ. ЕТО ТОВА ВЕЧЕ ГО ПРИЗНАВАМ НА ОБИКНОВЕНИЯ ЧОВЕК – БЕДЕН, МРЪСЕН, ГЛАДЕН, БЕЗ РАБОТА, БЕЗ ПЕРСПЕКТИВИ, АТАКУВАН ПО ВСИЧКИ ФРОНТОВЕ, НО НАПУК НА ТОВА ПРАВИ НОВИ И НОВИ ДЕЦА И ОЦЕЛЯВА, ЗА ДА УМНОЖАВА НАСЕЛЕНИЕТО НА ПЛАНЕТАТА. КАК ГО ПОСТИГА? СЯКАШ С МАГИЯ...

– Добре де, прав си – махна с ръка Камен. – Да, такива сме хората. Да, това не е правилно. Но такава е положението. Какво очакваш да се направи по въпроса?

Жътваря засмука за последно угарката, която вече

не бе по-дълга от два-три сантиметра и облъхна душата с димен облак, грамаден като кон.

– АМИ ДА ПРОМЕНИМ ШИБАНОТО ПОЛОЖЕНИЕ, КАМЕНЕ. КАКВО ЩЕ КАЖЕШ?

Мъжът постоя няколко секунди, отказвайки да повярва на ушите си.

– Чакай малко, правилно ли те разбрах? Да го променим НИЕ? Аз и ти? Как очакваш да стане това? Аз съм мъртъв, а ти... ти си Смъртта, егати. Поправи ме ако греша, но нямаш правото да се месиш в човешките деяния, били те правилни или не. Така ли е?

– ДА, ТАКА Е – кимна Жътваря и изстреля с два пръста фаса си през платформата. – НЯМАМ ПРАВО ДА СЕ МЕСЯ В ХОРСКИТЕ РАБОТИ, НЯМАМ ПРАВО И ДА ВЪРША МНОГО ДРУГИ НЕЩА. НО, ВИЖДАШ ЛИ, КОГАТО СКИТАШ МИЛИАРДИ ГОДИНИ ПРЕЗ СВЕТОВЕТЕ, ОБРЕЧЕН ДА СИ ВИНАГИ САМ, БЕЗ ПРАВО НА ИЗБОР, ПОНЕСЪЛ БРЕМЕТО НА ХИЛЯДИ ОГРАНИЧЕНИЯ И ОТНЕМЕШ НЕИЗБРОИМО КОЛИЧЕСТВО ЖИВОТИ, НАКРАЯ ЗАПОЧВАШ ДА СИ ЗАДАВАШ ВЪПРОСИ. ЕДНИ ВЪПРОСИ, НА КОИТО И БОГОВЕТЕ НЕ ЗНАЯТ ОТГОВОРА. ЗАТОВА СЪМ РЕШИЛ ДА СЛОЖА КРАЙ И ВЕДНЪЖ И АЗ ДА НАРУША ПРАВИЛАТА.

Камен зяпаше, мъчейки се да вникне в замисъла на събеседника си.

– Ами хубаво тогава, пожелавам ти успех. Но аз за какво съм ти?

Съществува навря лицето си в Каменовото.

– ТИ ЩЕ БЪДЕШ МОЯТ ИНСТРУМЕНТ. НЯМАМ ПРАВО ДИРЕКТНО ДА СЕ МЕСЯ – СРЕЩУ ТОВА СТОЯТ ВСЕЛЕНСКИ ЗАКОНИ, КОИТО ДОРИ АЗ НЯМА КАК ДА НАРУША. НО ДА СЕ НАМЕСЯ ИНДИРЕКТНО, НАПРИМЕР ЧРЕЗ някого, ТАКА ВЕЧЕ МОЖЕ ДА ЗАОБИКОЛИМ ПРАВИЛАТА. ПРЕДЛАГАМ ТИ ДА МИ СТАНЕШ ПОБОРНИК, КАМЕНЕ. ПОБОРНИК НА СМЪРТТА. КАК ТИ ЗВУЧИ?

Мъжът постоя няколко секунди замислен. После попита:

– В какво ще се изразява моята дейност като... твой поборник?

Смъртта се ухили.

– АМИ ЩЕ ВЪРШИШ ЧАСТ ОТ МОЯТА РАБОТА, БЕ. ЩЕ УБИВАШ. НО НЕ КОСВЕНО КАТО МЕН, А ДИРЕКТНО. ЩЕ ПРОЧИСТИШ ЗЕМЯТА ОТ БОКЛУЦИ – ПРОДАЖНИ И КОРУМПИРАНИ ДЪРЖАВНИЦИ, ПОЛИТИЦИ, ЧЛЕНОВЕ НА ТАЙНИ ОБЩЕСТВА, АЛЧНИ ЕКСПЛОАТАТОРИ, ПАТОЛОГИЧНИ ЗЛОДЕИ И НЕПОДЛЕЖАЩИ НА ПРОМЯНА ПРЕСТЪПНИЦИ, ПСИХОПАТИ, КУКЛОВОДИ... ВСИЧКИТЕ ЩЕ GI ИЗПРАТИШ ТАМ, КЪДЕТО ИМ Е МЯСТОТО. В АДА Е ШИРОКО, НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ, ЩЕ СЕ СЪБЕРАТ.

Камен трескаво мислеше.

– А какво ще получа в замяна?

Жътваря разпери ръце.

– ВСИЧКО. ЩЕ ТЕ ДАРЯ С БЕЗСМЪРТИЕ И ВЕЧНА МЛАДОСТ, ЩЕ БЪДЕШ НЕНАРАНИМ, ИМУНЕН НА КАКВОТО СЕ СЕТИШ. СИЛАТА И БЪРЗИНАТА TI ЩЕ РАЗПРЪСКВАТ ЦЕЛИ АРМИИ, УДОВОЛСТВИЯТА И ИЗКУШЕНИЯТА НА ТОЗИ СВЯТ ЩЕ БЪДАТ ВИНАГИ НА ТВОЕ РАЗПОЛОЖЕНИЕ. ЩОМ ТЕ ВИДЯТ, ХОРАТА ЩЕ СЕ ПРОСВАТ ПО ОЧИ, А ИМЕТО TI ЩЕ БЪДЕ ИЗГОВАРЯНО ШЕПНЕШКОМ СЪС СТРАХ И ПОЧИТ. ЦЯЛАТА ЗЕМЯ ЩЕ БЪДЕ В КРАКАТА TI И TI ЕДИНСТВЕН ЩЕ ВЛАСТВАШ НАД НЕЯ. Е, С МОЯТА БЛАГОСЛОВИЯ, РАЗБИРА СЕ.

– К-как ще променя положението точно аз? – заекна Камен.

– С ТОВА.

Смъртта светкавично се омота в робата си като пашкул, после вихрено разтвори полите и подаде на мъжа меч. Душата го пое, изпълнена със страхопочитание. Дръжката бе направена от сплетени кости с формата на кръст, в чийто център се мъдреше миниатюрен човешки череп. От него излизаше острието – дълго и черно, неспиращо да бълва потоци мрак. Ръбът му бе невидим – толкова бе остро.

– ТОВА Е МЕЧЪТ МОРДЕСУР – гордо каза Жътваря. – ПРАВИХ ГО В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ВЕКОВЕ. ИЗКОВАН Е В ОГНЬОВЕТЕ НА ГОЛЕМИЯ ПОЖАР В ЛОНДОН ОТ СТОМАНАТА НА МЕЧОВЕТЕ НА ВСИЧКИ САМУРАИ, ОТНЕЛИ САМИ ЖИВОТА СИ. ВЛЯХ В СЪРЦЕТО МУ ПО КАПЧИЦА ОТ КРЪВТА НА ВСИЧКИ ТИРАНИ, ЖИВЕЛИ НЯКОГА И ГО ХВЪРЛИХ ДА ОБИКОЛИ ЗЕМЯТА, ЗА ДА ПОПИЕ В СЕБЕ СИ ОТ ЦЯЛАТА ЗАВИСТ, ЗЛОБА И ОМРАЗА, КОИТО СЕ СТЕЛЯТ ПОДОБНО НА МЪГЛА И ДО ДНЕС. НАКРАЯ ГО ЗАКАЛИХ В СЪЛЗИТЕ НА ВСИЧКИ ХОРА, ПРОЛЯТИ ОТ МЪКА ПО БЛИЗКИТЕ, ИМ ЗАГИНАЛИ ОТ ЧУМАТА. ТОЛКОВА Е МОГЪЩ, ЧЕ ПРОНИЖЕ ЛИ НЯКОГО НАРУШАВА ПРИЧИННО-СЛЕДСТВЕНИТЕ ВРЪЗКИ НА ВРЕМЕПРОСТРАНСТВОТО И ПРАВИ ТАКА, ЧЕ ЗАГИНАЛИЯТ ОТ ТОВА ОСТРИЕ ДА ИЗЧЕЗНЕ НЕОБРАТИМО, ИЗТРИВА ГО ОТ ИСТОРИЯТА И СПОМЕНИТЕ, ПРАВИ ТАКА, ЧЕ НИКОГА ДА НЕ ГО Е ИМАЛО.

– Уау – успя единствено да смотолевя Камен. – Сериозна работа.

– И ОЩЕ КАК. Е, КАКВО СТАВА – ПРИЕМАШ ЛИ ОФЕРТАТА МИ?

Камен нарочно забави отговора си, за да събере кураж.

– Преди да приема каквото и да е, искам да знам истинските ти мотиви – започна той и се приближи до Жътваря. – Не ме залъгвай, че правиш всичко това от желание доброто отново да зацарува. Живял си твърде дълго и си видял прекалено много неща, за да нарушиш закони от подобно естество за нещо толкова дребно. Бъди искрен с мен, Жътварю – нали ще бъдем партньори, ще променим целия свят? Не бива да се лъжем и да крием каквото и да е един от друг, така ли е?

Смъртта гледаше Камен право в очите с неразгадаемо изражение. После въздъхна и кимна:

– ДА, ПРАВ СИ, НЕ БЯХ НАПЪЛНО ИСКРЕН С ТЕБ. НАИСТИНА НЕ Е САМО ТОВА И НЯМА ДА КРИЯ НИЩО. ЕТО Я ИСТИНСКАТА ПРИЧИНА.

Жътваря разтвори робата си пред мъжа, разкривайки празния си гръден кош. Той инстинктивно извърна глава.

– ВГЛЕДАЙ СЕ ВНИМАТЕЛНО! – скастри го Смъртта.

Камен фокусира поглед върху голите ребра и едва сега забеляза, че по костите има нещо като лишеи.

– Какво е това? – запита мъжът.

Смъртта изсумтя.

– КОЖА. ПРЕДСТАВЯШ ЛИ СИ? ПОЯВИ СЕ ПРЕДИ ОКОЛО ДЕСЕТИНА ГОДИНИ. БАВНО, НО СИГУРНО СЕ УВЕЛИЧАВА.

– Което значи?

Жътваря се загърна отново и загледа в краката си.

– КОЕТО ЗНАЧИ, ЧЕ АКО ПРОДЪЛЖАВА ВСЕ ТАКА, РАНО ИЛИ КЪСНО ЩЕ СТАНА СМЪРТЕН И ЩЕ ИЗГУБЯ ВСИЧКИТЕ СИ СПОСОБНОСТИ. И КОЛКОТО И ПАРАДОКСАЛНО ДА ЗВУЧИ, МОЖЕ БИ ЩЕ УМРА.

– Смъртта да умре? – почти извика душата. – Ти бъзикаш ли се със мене?

– ДЕ ДА ГО ПРАВЕХ – въздъхна Смъртта и отново приседна на ложето. – ЗА ВСИЧКО СА ВИНОВНИ ПРОКЛЕТИТЕ УЧЕНИ И ТЕХНОЛОГИИТЕ, КОИТО РАЗРАБОТВАТ, ОСОБЕНО ОНЕЗИ НАНО ГЛУПОСТИ. С ТЯХ СТАВА ТАКА, ЧЕ ЧОВЕШКОТО БЕЗСМЪРТИЕ СЪВСЕМ СКОРО ЩЕ Е ПОСТИЖИМО. РАЗБИРАШ ЛИ, ПРОСТО Е ВЪПРОС НА ВРЕМЕ – ДВАЙСЕТ ГОДИНИ, ТРИЙСЕТ, ХАЙДЕ В НАЙ-ЛОШИЯ СЛУЧАЙ ДА СА СТО. УЧЕНИТЕ ЩЕ ОТКРИЯТ КАК ДА ПРЕДОТВРАТЯТ СТАРЕЕНЕТО, ЩЕ ЗАПОЧНАТ КОНФЛИКТИ, МОЖЕ БИ ВЪОРЪЖЕНИ СБЛЪСЪЦИ, НО НАКРАЯ ВСИЧКО ЩЕ УТИХНЕ И ЩЕ СЕ УТАЛОЖИ. ПЪРВО ЕДНА ИНЖЕКЦИЯ ИЛИ ХАПЧЕ С БЕЗСМЪРТИЕ ЩЕ СЕ ПРОДАВАТ ЗА БАСНОСЛОВНИ СУМИ САМО НА НАЙ-БОГАТИТЕ, НО ОСТАНАЛИТЕ ЩЕ ВЪЗРОПТАЯТ, ПОСЛЕ ПАК СБЛЪСЪЦИ, ДИВОТИИ И БЕЗСМЪРТИЕТО НАКРАЯ ЩЕ СТАНЕ ДОСТЪПНО ЗА ВСИЧКИ. ХОРАТА ЩЕ СИ ЖИВЕЯТ КРОТКО НА ПРАКТИКА ДО БЕЗКРАЙНОСТ, ЩЕ ПРАВЯТ НОВИ И НОВИ ДЕЦА, ПЛАНЕТАТА ЩЕ СЕ НАПЪЛНИ С ХОРА, КОИТО НЕ ИСКАТ ДА УМИРАТ, И ЗНАЕШ ЛИ ТОГАВА

КАКВО ЩЕ СТАНЕ? АЗ ЩЕ БЪДА ИЗЛИШЕН. С ЧОВЕШКОТО БЕЗСМЪРТИЕ ЩЕ ДОЙДЕ И МОЯТА СМЪРТНОСТ. ЩЕ ИЗЧЕЗНА И ЩЕ СЕ РАЗТОПЯ В ПРОСТРАНСТВОТО. НЕ ИСКАМ ДА СЕ ПОЛУЧАВА ТАКА. МОЖЕ ДА НЕ СТАВАМ ЗА КОРИЦАТА НА СПИСАНИЕ „ТАЙМ“, НО НА СЕБЕ СИ СЪМ СКЪП.

– С други думи, сигурно ще поискаш да отнема живота и на учените в световен мащаб, които се занимават с подобни разработки?

– САМО В КРАЕН СЛУЧАЙ. ВСЕ ПАК, С ПОЯВАТА ТИ ВСИЧКО ЩЕ СЕ ПРОМЕНИ, ЩЕ ДОЙДЕ НОВ СВЕТОВЕН РЕД И ЩЕ НАСТЪПИ ОБЪРКВАНЕ. МНОГО ХОРА ЩЕ ЗАПОЧНАТ ДА СИ ЗАДАВАТ ВЪПРОСИ – КОЙ Е ТОЯ, ОТКЪДЕ ИДВА, НАКЪДЕ ОТИВА, ЗА КАКВО СЕ БОРИ, КАК Е СТАНАЛ ТАКЪВ, ЗАЩО ГО ПРАВИ И Т.Н. ФОКУСЪТ ЩЕ БЪДЕ ВЪРХУ ТЕБ И НАРОДЪТ ЩЕ ИМА ДА СЕ ЧУДИ. А ДОКАТО ВСИЧКИ СЕ НАЧУДЯТ И СЕ НАУМУВАТ, ТИ ЩЕ СВЪРШИШ МНОГО ПОЛЕЗНА РАБОТА И ВСИЧКО ЩЕ СИ ДОЙДЕ НА МЯСТОТО.

– Мислиш ли? – усъмни се душата.

– РАЗБИРА СЕ, СИГУРЕН СЪМ В ТЕБ – усмихна се Смъртта. – МОГА ВЕДНАГА ДА ПРЕЦЕНЯВАМ ХОРАТА ОТ КРАЙ ДО КРАЙ. ТИ СИ ОТ ОНЕЗИ МАЛКОТО, КОИТО КАРАТ СВЕТА ДА СЕ ВЪРТИ ОКОЛО ТЯХ. ТАКЪВ ЧОВЕК МИ ТРЯБВА, ЗА ДА РАЗКАРА ВСИЧКИ ИДИОТИ, ОТГОВОРНИ ЗА СЕГАШНОТО ПОЛОЖЕНИЕ. ТЕ СЪЗДАДОХА ДНЕСНИЯ ХАОС ЧРЕЗ НАЛАГАНЕТО НА ПРИВИДЕН РЕД, А ТИ ЩЕ НАПРАВИШ ОБРАТНОТО – ЩЕ НАЛОЖИШ РЕДА ЧРЕЗ ХАОС.

Камен опря меча на ложето и приседна. Опря брадичка в дланите си, потънал в размишления. Смъртта започна бавно да обикаля около него, изкушавайки го с думи:

– ПРИЗНАЙ СИ, КАМЕНЕ – АКО НЕ ПРЕД МЕН, ТО ПОНЕ ПРЕД СЕБЕ СИ. ТИ ВИНАГИ СИ ИСКАЛ ДА БЪДЕШ ВОИН, ТОВА Е СЪКРОВЕНАТА ТИ МЕЧТА. НИМА ВРЕМЕТО, КОЕТО ПРЕКАРА В КАЗАРМАТА, НЕ БЕ ЖИВОТООТТРЯЗЪКЪТ, В КОЙТО СЕ ЧУВСТВАШЕ НАЙ-ИСТИНСКИ? НЕ ОТРИЧАЙ. ЗА КАКВО Е ИНАЧЕ ТАЗИ ТВОЯ ЛЮБОВ КЪМ ФЕНТЪЗИТО, НЕ-

ПОДХОЖДАЩА НА ВЪЗРАСТЕН МЪЖ? ЗА КАКВО СА ВСИЧКИТЕ КНИГИ НА ТАЗИ ТЕМАТИКА В БИБЛИОТЕКАТА ТИ, ВСИЧКИТЕ ФИЛМИ И ИГРИ ОТ ТОЗИ ЖАНР НА КОМПЮТЪРА ТИ? СЕГА ТИ СЕ ПРЕДОСТАВЯ ВЪЗМОЖНОСТ ДА СБЪДНЕШ МЕЧТИТЕ СИ – НИМА ЩЕ Я ИЗПУСНЕШ?

Камен продължаваше да мълчи, все едно изобщо не бе чул и дума. Жътваря се повъртя малко, после изведнъж дръпна пробития си ръкав и навря китка под носа на душата. На ръката му, привързан с овехтяла кожена каишка, се мъдреше пясъчен часовник, чиито последни зрънца пясък вече се отронваха безвъзвратно.

– НИМА ВРЕМЕ, КАМЕНЕ. РЕШАВАЙ – ДА ИЛИ НЕ?

(края на разказа можете да прочетете в сборника)